

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

27001

WELCOME TO WHITLOCK

A. A.
Dark

27001

Whitlock'a Hoş Geldiniz
A.A. Dark

27001

A.A. Dark

Copyright © 2017 by A.A. Dark

ISBN:

Tüm Hakları Saklıdır

Bu kitaptaki tüm karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitabın yayıncının izni olmadan internet veya başka bir yolla taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yasadışıdır ve kanunen cezalandırılabilir. Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan eserlerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

materyaller. Yazar haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Önsöz

Charlee

Sık sık, başka kararlar vermiş olsaydık hayatımızın nereye varacağını merak ederiz - yoldaki o korkunç çatalara geldiğimizde başka bir yol seçerdik. Her şeyin bir nedeni olduğunu söylerler. Bazıları hayatlarımızın önceden belirlendiğine inanır ve belki de öyleydi. Belki de evren beni trajedilerle dolu bir döngünün içine attığında, mümkün olan en yıkıcı yolu seçeceğimi biliyordu.

Böylece günler devam etti. Zaman: sonsuz bir dizi basit seçenek içinde dönüp durdu. *"Kahvenize şeker ister misiniz? Neden yeni terfi için b a ş v u r m u y o r s u n ? Evime dönmek ister misin bebeğim?"* Hepsi farklı yollar. Hepsi bizi olduğumuz kişiye dönüştürdü.

Ama ben mankenlik sektöründe hiç olmamış birinden başka kimdim ki? İri mavi gözleri, pek de canlı olmayan göğüsleri ve beş yıl öncesine kadar etkileyici olan kıcıyla farklı bir yüzdüm. Kendini sabote etmenin nasıl görüldüğüydüm. Lanet olası bir şakaydım.

Şehir uğulduyor ve insanlar bir başarı ve kaos koleksiyonu içinde geçip gidiyordu.

Bazıları iş dünyasının profesyonelleriydi, diğerleri ise sırtlarını New York'un kirli binalarına dayamış, ellerinde strafor bardaklarıyla bir sonraki dolarlarını bekleyen serserilerdi. İçki, yemek ya da uyuşturucu için, bilmiyordum. Umurumda da değildi. Yanından sendeleyerek geçtiğim her bir kişi benden en az bir karar daha iyiydi. Neden mi? Çünkü onlar seçimlerini yapmışlardı, ben ise kalabalıklar arasında s e r s e m l e m i ş bir halde dolaşıyordum; zihinsel bir çöküntü içindeydim, şüphesiz bir önceki geceden kalan uyuşturucunun da etkisiyle.

Etrafta renkler bulanıklaştı ve saatler sonra ilk kez ayaklarım durdu. Her yerden rastgele korna sesleri geliyordu ve seslerden gelen uğultu kafamı daha da bulanıklaştırıyordu. Telefonuna bağırarak seksi bir takım elbiseli omzuma çarptı. Gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı gezinirken sözleri kesildi. Beni becerecekti, evet, anında becerecekti. Yine de yürümeye devam etti, dünyanın gizemleri sahip olmam gereken her türlü sağduyuyu ezerken beni içine almak için omzunun üzerinden baktı.

Kararmaya başlayan düşüncelerimde kargaşa yükseliyordu, ancak kafa karışıklığı hüküm sürüyordu. Yine de üzerime doğru akın eden insanların arasında sabit durdum. Sarı saçlarım gözlerimi kapatacak şekilde dalgalanıyordu ve sanki görünmez olmuştum. Ve

Belki de öyleydim. Burada hayatta mıydım? Likör ve kokainin birleşimi beni bitirmiş olabilir miydi? Bir noktada bir hap atmıştım. Bir yabancıyla ateşli bir sevişme gecesi vaat eden üçlü bir gator. Belki de karışım ruhumu mükemmele yakın bedenimden kovdu. Herkes böyle düşünüyordu, değil mi? Benim bir ödül olduğumu mu? Genlerim sayesinde diğerlerinden daha iyi olduğumu mu? Genler. Hepimiz için bir lanetti. İlk izlenimlerimizdi. Bizi mahkum eder ve hedef haline getirirlerdi. Ben her zaman ışığın içindeydim, kötü niyetli insanların dikkatini çekiyordum. Neden olmayayım ki? Yırtıcıların güzel bir avı yakalaması için neon tabelaya gerek yoktu.

"Çekilin, bayan!"

Çarpışmanın etkisiyle tökezledim, tüm gardırobumdan daha pahalı bir saat takan adamı zar zor duydum. Bir el belime dolandı ve kaldırım yaklaştıkça beni yakalayıp düzeltti. Ama beni kimin kurtardığını görmedim. Zihnimin yavaş deviniminde tutuşları sağladı. Güvenli, bir güvenlik fısıltısı gibi.

Gözlerim ağır ağır kırıştı ve kusmuk boğazımı yaktı. Yorulmuştum. Kaybolmuştum. Daha sıkı, parmaklar midemi itti ve onlara izin verdim. Tekrar yürüyordum, bu kişinin beni sadece onun bildiği bir hedefe götürmesine izin veriyordum. *Ve bu bir erkekti.* Zengin tıraş losyonu boğucu caddeden yayılan duman ve çöplerle savaşıyordu. Egzotik kokunun beni içine çekmesine izin verdim, sanki o ya da o sonsuza dek benimle kalacakmış gibi zihnimin derinliklerine kök saldım. Bağırma sesi duyuldu, hipnotik ve yumuşak bir ton. Ve bir taksiye biniyorduk. Kirli ama temiz görünümlü... benim gibi.

"Evine gitmene yardım edeyim. Nerede yaşıyorsun?"

Döndüm, sahip olduğumdan emin olmadığım gücü kullanarak karanlık gözlere baktım. *Kara gözlere.* Ama derinliklerini karartan şey kahverengi tonları değildi.

Sırlar. Onda da vardı. Hepimizin vardı ama onun enerjisi düşüncelerimin zihnime hücum etmesine neden oldu. İçgüdülerim kaçmamı, bu adamın yanından hemen ayrılmamı ve korunmaya çalışmamı söylüyordu.

Çatallar. Her zaman yanlış yolu seçerdim. Ve bu yabancıya karşı hissettiğim çekimle, bu sefer de farklı olmadığını biliyordum. Yapılacak en akıllıca şey taksiden inip kaçmak olurdu ama ben kaldım ve onun yakışıklı yüz hatlarına baktım.

Bu canavarın bakışlarını arıyorum. Kendiminkiyle bağlantılı iblislerle bağlantı kuruyorum. İçimdeki küçük ses tehlikeyi ima ediyordu. Bir tür hata vaat ediyordu ve ben de bunu kabul ettim. Saatler sonra ilk kez bir seçim yaptım. Derinlerde bir yerde, pişman olacağımdan emindim.

"Four-fourteen Freedom Drive."

Bölüm 1

İzci 14

Kimlik: çoğu insan buna varoluşlarının ta kendisi olarak bağlıydı. İsminiz sizi siz yapıyordu. Mektuplarınızda yer alırdı. Arkadaşlarınız ve aileniz dikkatinizi çekmek istediklerinde size böyle seslenirdi. Bazı durumlarda statü sağlıyordu.

İnsanlar adınızı bildiğinde, bu size var olma gücü verir.

Ben daha çok gücü olmayanlarla ilgileniyordum. Hayatta hiçbir varlık ya da başarı hissi olmayanlarla. Benim işim isimsizlerdi. Güzel ve yersiz olanlar. Topluma karışabilmek için normal görünerek sokaklarda gizleniyordum. Ama normal değildim. Zayıflar için bir avcıydım, sürünün ortasında bir avcı.

Çoğu beni fark etmedi - gözlerimiz buluşana kadar. Hayat insanları kendi günlük aktiviteleriyle meşgul ediyordu ama ben onları insanlığın hipnotizmasından uyandıran bir şeyi içimde tutuyordum. İçimde en büyük korkularını gördüler. Sadece birkaçının hayal edebileceği kabuslar.

İçimdeki ölümü saklamak mümkün değildi. Kurbanlarımın zihinlerindeki sisi temizleyen bir fener gibiydi. Birbirimize *gerçekten* baktığımızda tavrımdaki farkı her zaman anlayabilirlerdi. Ama son görüşmelerimiz asla uzun sürmezdi. Ve savunma tepkileri, savaş ya da kaç tepkileri nedeniyle gecikiyordu. Tepki vermeleri gerektiğinde bile asla yeterince hızlı olamıyorlardı. Ve beni alt edemeyeceklerinden emindiler. Bedenim benim hayatımdı. Benim silahım ve hayatta kalmak için kendi savunmamdı. Birden fazla yönden ölümcüldü. Benim işimde öyle olmalıydı.

Whitlock için bir izciydim, gerekirse bir katildim. Çılgın fantezilerin ve ölümün taşıyıcısıydım. Sonunda benim seçtiklerimi satın alan Efendiler şüphesiz onları kaçırıldıktan sonraki ilk yıl içinde öldürdüler. Bunu biliyordum ve umurumda değildi. Vicdan sahibi olmak bu alanda işe yaramıyordu. İşimi sadece iki şey olarak görüyordum: bir varoluş aracı ve eğlence. Yapacak bir işim vardı. Güzel, kırık bir kadını değersiz hayatından kurtaracaktım. Bu iyi olduğum bir beceriydi. İstersem malların tadına bile bakabilirdim. Ve onları nasıl almak istediğim tamamen bana bağlıydı. Genelde kadınları yıkımlarından koparıp alırken, nadiren de olsa acele etmiyor ve vücutlarını da zihinlerini becerdiğim kadar sert beceriyordum.

Bakireler diğerlerinde olduğu gibi benim alanım değildi. Benim

Uzmanlık, tipik güzelliğin ötesine geçen ve ölçülebilir bir derecede öne çıkan benzersiz kadınlardan oluşuyordu. Ana Sahibim için bu yüzden bu kadar değerliydim. Bir kargaşa olmadan ortadan kaybolabilecek böyle bir ödülü bulmak kolay değildi. Ve toplum Charlee Renee Hillis'i özlemeyecekti.

Alkolik. Ara sıra uyuşturucu kullanıyor. Lise terk. Beleşçi ve tek gecelik ilişkilerin mıknaatısı. Gençliğinin başlarında bir istatistik olan, birbiri ardına gelen sarhoşluk olaylarından oluşan bir tren enkazıydı, ama şimdi ne önemi vardı? Bugüne kadarki en büyük istatistik olmak üzereydi. Dış dünyaya açılacaktı ve Whitlock'ta onun için neyin beklediği henüz belli değildi. Belki açık artırma ona iyi gelirdi. Belki bir Efendi onu döver ve tecavüz ederdi ama yaşamasına izin verirdi. Şüpheliydim ama bunun olabileceği biliniyordu. Her iki durum da umurumda değildi. Tek gördüğüm yeni oyuncağımdı. *Yeni oyunum.*

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Bana yardım ettiğin için."

Trafik bizi durma noktasına getirdi ve şoföre baktım, bizim umursamaz konuşmamızın onun umurunda olmadığını biliyordum.

"Lafı bile olmaz. İyi görünmüyorsun. Nasıl hissediyorsun?"

Göz kapakları kapandı ve parmakları alnının yan tarafına bastırdı.

"Bilmiyorum. Belki biraz hastayım? Sanırım dün gece çok fazla eğlendim."

Bu yüzyılın en hafif ifadesiydi. Tutarsızdı ve neredeyse hâlâ öyleydi. Saat sabahın sekiziydi ve henüz uyumamış ya da eve gitmemişti. Onu ve sözde arkadaşlarını içeri alan her kulüpte giydiği küçük siyah numarayı giyiyordu. Ki bu neredeyse *her* kulüpte böyleydi. Bazılarının kapısından içeri girebilmek için binlerce dolar dökmüştüm ve sırf baş ağrısından kurtulmak için neredeyse onu da yanıma alacaktım ama yapamazdım, etrafı bu kadar insanla çevriliyken olmazdı. Bu çok riskliydi ve benim sadakatim Whitlock'a idi. Ana Efendi, Bram Whitlock, bulaşılacak biri değildi. Parmaklarını şıklatırdı ve ben bir hiçlik zerresi olurdum. Onun sözde cinayetiyle, onun yerini alan Ana Efendi'den biraz rahatlayacağımı sanmıştım ama eski en iyi arkadaş West Harper sandığı kadar akıllı değilmiş. Bram öldürülmemişti ve dönüşünde getirdiği gazap, zor kaleyi barındıran dağın içinde hâlâ devam ediyordu.

Muhafızlar bertaraf edildi. Güvenlik akıl almaz bir şekilde artırıldı. Bram'in haberi olmadan oraya yaklaşamazdınız. Ve bu dışarıdaydı. İçerisi daha kötüydü. Her hareketi gözetim altında tutuyordu. Ona karşı isyan belirtileri gösteren Efendileri öldürdü.

Ve rütbelerin en üstüne yükselen ve kaçışıyla onu alt eden köleyi boşuna aradı. Onu seviyordu ve hasarlı kalbini tutan da -yirmi dört altı doksan- oydu. Eski Bram'i tanırdım. O bir canavardı.

Ama şimdi şeytanın ta kendisiydi. Onu kızdırmak bir hata olurdu - yapmayacağım bir hata.

"Sigara içiyor musun?" Ağzımı bükerek, gözlerini zar zor açık tutabilen sarhoş güzele başımı salladım. Charlee'nin yüzünü bir kaş çatma ifadesi kapladı ve iç çekerek sersemlemiş bir halde pencereden dışarı baktı. "Bırakmalıyım," diye mırıldandı. "Bırakacağımı söyleyip duruyorum ama denemedim bile."

"Bu kötü bir alışkanlık. Neyse ki, hiç uğraşmak zorunda kalmadığım bir şey. Sormamın sakıncası yoksa kaç yaşındasınız?"

"Yirmi bir."

"Hâlâ gençsin. Bırakmak için daha çok zamanın var." Soğuk görünmemek için kendimi ona doğru biraz daha yaklaştırdım. "Çok uzunsun. Manken falan mısın? Basketbolcu musun?"

Güldü ama esnerken kaşları tekrar çatıldı. "Gençliğimde modellik yapardım. Hiçbir yere gitmedi. Muhtemelen bunu ciddiye alamayacak kadar başka şeylerle meşgul olduğum içindir."

"Diğer şeyler mi?"

"Evet. Aptalca şeyler."

"Bunun için de çok geç değil, biliyorsun."

Sessiz kaldı. Kapiya yaslanıp eski binalardan oluşan bulanık manzaraya bakarken rahatlamıştı. Havadan sudan konuşmakta iyi olsam da bundan nefret ederdim. Karşınızdaki kişi hakkında her şeyi bildikten sonra ne anlamı vardı ki? Zamanımı boşa harcıyordum. Özlemini duyduğum sadece birkaç şey vardı. Ayartma. Takip etmek. Almak. *Oyunlar*.

Trafik ağır aksak ilerlerken dakikalar geçti. Şoför ikimizi de hatırlar diye telefonumda oyalanıyor, ilgisizliğimi belli ediyordum. Benim tarafımdan ona karşı bir ilgi ya da cazibe olduğunu hatırlamayacaktı. Muhtemelen neye benzediğimi bile hatırlamayacaktı. Yakışıklı bir adam değildim ama çekici de değildim. Dürüst olmak gerekirse ortalamanın biraz üzerindeydim. Yapım ve boyum beni tartıda daha üst sıralara koyuyordu ve ben bununla iyiydim. Ama büyük beden takım elbisemle onun arka koltuğunda kambur dururken bedenim pek belli olmuyordu. Hatta muhtemelen kilolu olduğumu düşünüyordu. Algı her şeydi ve gerçeklerden ne kadar uzak olursa o kadar iyiydi.

"Size bir soru sorabilir miyim?" Durakladı, ona bakmamı bekledi. "Özür dilerim. İsminizi alamadım. Ben Charlee."

Elini uzattığında dişlerim sıkıldı. Kendimi tanıtmak zorunda olduğum için değil, adını yüksek sesle söylediği için. Bir kadın için yaygın bir isim değildi. Şoför, çok dikkatli olsun ya da olmasın, bilinçaltında bile olsa bunu fark ederdi.

"John Rodriguez." *Sıradan bir isim, ama akıl oyunları. Biri*

etnik kökenimle bile uyuşmuyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum, John. Tekrar modellğe başlamak için çok geç olmadığını söylerken ciddi miydin? Yani, sence gerçekten şansım var mı? Eskisi gibi fit değilim. Ya da güzel değilim. Sadece... uzun zamandır kimse bana bunu söylememişti. Benim de öyle olduğumu düşündüğünü ima ederek beni şaşırttın."

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi. "Bence, eğer hayatını düzene soktuysan, kesinlikle. Sende o bakış var. Sadece bunu yeterince istemelisin. Bunu burada hissetmelisin," dedim kalbimi okşayarak.

Charlee'nin kaşları çatıldı ve tekrar pencereye döndü. Uzun bir süre hiç konuşmadı. Sonunda tekrar bana döndüğünde gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bunu hep istemişim. Sorun araba kullanmak değil. Sorun benim. İnsanlar mutluluğun giysilerinizin büyüklüğü, sahip olduğunuz para ya da yüzünüzün çekiciliğı ile tanımlandığını düşünüyor. Bunların hepsi yalan. Bazen hiçbir ilham ya da gerçek, verilen zararı silemez. Ne olduğunu bilmediğiniz bir yaşamda neşeyi nasıl bulursunuz?"

Mavi gözleri benimkilere bakıyor, arıyor, hemen aklıma gelmeyecek bir cevap arıyordu. Bu kadar derin olmasını beklemiyordum ve doğrusu ona nasıl cevap vereceğimi de bilmiyordum.

"Özür dilerim. Normalde bu kadar açık sözlü ya da asık suratlı değilimdir. Sadece son birkaç ay-yıl gerçekten kötü geçti," diye düzeltti.

"Sorun değil. Sanırım hepimiz böyle dönemlerden geçiyoruz. Bazıları diğerlerinden daha uzun sürüyor ama her zaman toparlanıyoruz." Onun dövülmüş ve kanlar içindeki halini düşündükçe gülümsedim. "Artık endişelenme Charlee. İçimden bir ses hayatının değişmek üzere olduğunu söylüyor. Sonsuza kadar."

Bölüm 2

Charlee

Taksiden inip John'un kolunu tuttuğumda başım dönüyordu. Büyük boy koyu renk takım elbisenin altındaki sertlik beni şaşkınlıkla yukarı baktırdı. Pazuları büyüktü - düşündüğümde çok daha büyüktü. Ben konuşmaya zorlamadıkça bana bakmayan bu adamı bir kez daha değerlendirmeye çalıştım. İlk bakışta ondan korkmuştum. Şimdi ise sadece kafam karışmıştı. Yeterince iyi birine benziyordu ama ilham verici tavrı bile göz göze geldiğimizde hissettiklerimi bastıramıyordu. Korkmalıydım ama korkmuyordum ve nedenini sorgulamama gerek yoktu. Tehlike benim için her zaman en büyük afrodisyak olmuştu. Karşı koyamadığım bir mıknatıs gibi beni kendine çekiyordu.

"Size teşekkür etmiş miydim? Hatırlayamıyorum."

Beni binama doğru götürürken, "Sen yaptın," dedi. "Ben de sorun olmadığını söyledim."

Sallanırken kolum sıkıştı. Dünya sanki altımda hareket ediyormuş gibi hissediyordum ve her geçen saniye rahatsızlığım daha da artıyordu.

"Öne çık."

Beş basamağı çıkmama yardım etmek için kolunu belime doladığında sesi yumuşak ve ikna ediciydi. Ellerim titreyerek yukarı uzandım ve kapıma girmek için şifreyi yavaşça tuşladım. Bir yıl boyunca zorladığım numaraları zar zor hatırlıyordum.

"Muhtemelen buradan alabilirim. I-"

"Saçmalama," diye nefes alarak beni merdivene doğru götürdü. "Zar zor yürüebiliyorsun. Merdivenlerden baş aşağı düşersin ve bunun sorumlusu ben olurum."

İtiraz edemeden diğer kolunu dizlerimin altından geçirdi ve beni bir hiçmişim gibi kaldırdı. Yaşadığım şok karşısında nutkum tutuldu. Her adımını zıplayarak atıyor, beni bir kez daha şaşırtıyordu. Hafif değildim ve boyum genellikle işleri garipleştirirdi. John'la öyle olmadı. Benim bir metre on santimlik boyumdan birkaç santim daha uzundu ve teslimiyet duygusu uyandıran bir rahatlıkla hareket ediyordu.

"Hangi daire?" diye sordu, ikinci kata dönerken. Kapımı işaret ederken kolum ağırlaşmıştı.

"Anahtarlar..." Söyleyeceklerimi göz kırparak geçiştirdim.

"Anahtarım." Kollarında kıpırdanarak ayağa kalktım. Neyse ki beni yere bıraktı. Neredeyse sendeliyordum, ama elimdeki anahtarın artık vücudumun üzerinde olmadığını fark edince kendimi toparladım. John kolunu kaldırdı ve ben kafamı salladım, o kolunu kaldırırken kafam karışmıştı.

"Neredeyse düşerken sokakta düşürmüşsün. Seni taksiye bindirirken cebime koyduğumu unutmuşum."

"Tanrı'ya şükür. Kaybettim sandım. Bu ilk kez olmazdı," diye mırıldandım, anahtarlarımı çıkarırken. Kapımı açtığımda burnuma gelen kokuyla irkildim. Pizza ve paket servis kutuları tezgâhın ve sehpanın üzerine saçılmıştı. Evim harabeye dönmüştü ama topuklu ayakkabılarımı çıkarıp kapı çerçevesine yaslanırken umurumda değildi.

"Daha işimiz bitmedi. Daha yatağa girmedin."

John kapıyı iterek yanımdan geçti. Ağzım açıldı ve sarhoşluğun verdiği uyuşuklukla korkuya kapıldım. "Bekle. John...?"

"Tanrım. Bu koku da ne?"

Beni görmezden gelerek mutfığa doğru yürüdü ve çöp kutumu dağınıklığa doğru sürükledi. Başını sallayarak kapları teker teker boşalttı. Tek yapabildiğim ona bakmaktı ama tedirginliğim kayboldu. Bana zarar verecek biri evimi temizliyor olamazdı. Bana saldırıyor olabilirdi. John benden bu şekilde etkilendiğine dair hiçbir belirti vermedi. Özlem dolu, şehvet dolu bakışlar yoktu. Cömertlikten başka bir şey yoktu. Yine de... o gözler. Onun içinde saklı bir şeyden bahsediyorlardı. Ya da belki de sistemimdeki narkotiklerin kombinasyonuydu.

Kapıyı kapattım ve oturma odamın derinliklerine doğru ilerledim. Her tarafa saçılmış silahlarım vardı ve onlardan birine ulaşmam gerekeceğini düşünmesem de, sadece orada olduklarını bilmek bile beni rahatlatıyordu.

"Gerçekten bunu yapmak zorunda değilsin. Daha sonra halledebilirim."

Bir duraklama oldu ve John'un bakışları bana kaydı. Çin yemeği kutusunu kapıldığı gibi çöpe attı. Üst kısmı çekince sıkıştı ve büyük siyah çantayı omzuna doğru kaldırdı.

"Muhtemelen yapabilirsin, ama yakın zamanda yapacağına inanıyor muyum?"

Hayır. En azından çürüyen yiyecekleri solumayacağını bilerek gidebilirim. Şimdi, ben bunu çöpe götürürken sen de duşa gir. Ve tartışmak yok." Bana doğru yürürken sesi sertti, birkaç adım ötedeki pencereyi çekiştirerek açtı. Tek bir bakış bile atmadan ön kapıya yöneldi, girişte dururken durakladı ama arkasına bakmadı. "Duş al, Charlee."

Kapının yumuşak bir şekilde kapanmasına aldırmaksızın, bu ses içimde bir silah sesi gibi yankılandı. Karmaşanın içinden göz kırparak geçtim -yalnızlığı rahatlatıyor gibi görünen emirlerinin arasından- ve kendimi odama doğru ilerlerken buldum.

Giysiler yere saçılmıştı ve bir renk dağı vardı.

dolabımın yanında bir bina. Daha da kötüsü, yatağımın üzeri de aynı şekilde kaplıydı. Bu manzara karşısında bitişikteki banyoya yöneldim ve musluğu açtım. Su akmaya başladı ve tüm bunları -hayatımı, sorunlarımı- unutmak isteyerek kıyafetlerimi çıkardım.

Duşa girdiğimde sprej püskürdü ve soğuk damlacıklar parmak uçlarımı okşadı. Lacivert perdeyi çekip kapattım ve buz gibi sıcaklığın nefesimi kesmesine izin vererek içeri girdim. Ayakta durmak rutini hızlandırabilirdi ama işleri hızlandırmak isteyecek zihinsel ya da fiziksel güce sahip değildim. Bunun yerine küvetin dibine uzandım. Artan kalp atış hızım alkol ve uyuşturucunun etkilerini tekrar hissettirmeye başlamıştı ve gözlerimi kapatıp tenime çarpan damlacıklara odaklanırken buna izin verdim. Her biri farkındalık duygumu yoğunlaştırdı. Ecstasy hapını içtikten saatler sonra bile uyarılma hissim artmıştı. Her saniye, artık Charlee değildim. Olmak istediğim kişiydim. Mutluydum.

Zaman bulanıklaştı ve su ısındı. Bedenim rahatlamıştı ve sarhoşluk içinde uğulduyordu. Aklımın bir köşesinde John'un evimin içinde bir yerlerde olduğunu biliyordum. Ara sıra ayak seslerinin titreşimi içimde yankılanıyor, tenimi karıncalandırıyordu. Her şeyi hissediyordum. *Ben her şeydim*. İçimde cüretkâr ve karanlık bir şey tetiklendi ve onun içeri girip beni yatağıma zorladığı korkutucu sahneler kafamda dans ederken bunun alevlenmesine izin verdim. Belki yanılttı, ama bunun içinde, berbat beynim bunun doğru olduğunu fısıldadı.

Bacaklarım iki yana açılıp dinlenirken elimin göğsümde ve karnımda gezinmesine izin verdim. Ayak sesleri devam etti ve her sesin ve hissin farkındalığım arttı. İki parmağımın uçlarını kıvrımlarımın üzerinde gezdirirken ıslaklık parmak uçlarımla buluştu. Giriş yerimdeki kayganlık arttı ve birini içeri sokarken havayı emdim.

Avucumun klitorisime yaptığı baskı kalçalarımın sallanmasına neden oldu ve alt dudağımı ısırdım, orada olmaması gereken fantezilerin ortasında kendimi daha yükseğe çıkmasına izin verdim. Ama hep vardılar. Tehlikeye olan ihtiyacım başımı hep belaya sokmuştu. Tek gecelik ilişkiler. Kulüplerde tanıştığım karanlık sokak aşıkları. Doğru olmasa bile en azından bu daha güvenliydi.

Güm güm güm.

Elim hareketsiz kaldı ve gözlerimi açtım, nabzımın mı yoksa John'un mu yaklaştığını merak ediyordum. Hâlâ burada mıydı? Belki de o gitmişti ve içimdeki bu düşünceleri besleyen benim kalp atışlarımdı.

Hiçbir şey.

Esnedim, yan döndüm ve rahatlama ihtiyacımı bir kenara ittim. Spreyden ıslanan saçlarım yüzüme yapıştı ve bacaklarım vücuduma doğru kıvrılmaya çalışırken gözlerimi kapattım. Küçük alana sığmanın benim için ne kadar zor olduğu hiç fark etmedi. Rahatlık şu anda önemsemişim bir şey değildi.

yenilenmiş etkilerinin tadını çıkarıyordum. Uyuşturucunun bana yaptığı tam olarak buydu. Dalgalar halinde gelip gidiyorlardı. Bir an tamamen seksle ilgiliydim, bir sonraki an ise sadece... olmaktan memnundum.

"Boğulmadın, değil mi?"

Sese doğru dönmeye zahmet etmedim. Hiçbir şey hissetmediğim halde bir gülümseme geldi. John'un birkaç adım ötemde beni çıplak görmesinden de korkmadım. Kendimi ne kadar iyi hissettiğim dışında hiçbir şey umurumda değildi. Hastalık bile geçici olarak kaybolmuştu.

"Henüz boğulmadım. Gidiyor musun?"

"Yatağa girdiğinde, uyurken."

Bir esneme daha.

"Muhtemelen burada uyuyabilirim. Su çok sıcak ve davetkâr.

Bir battaniye gibi."

Nefesinin altından güldü ve vücudumdaki ani karıncalanma sayesinde ayaklarının kaydığını hissettim.

"Uzun süre sıcak olmayacak. Sonra donarak uyanacaksın ve o kadar da mutlu olmayacaksın."

"Muhtemelen. Sen de mi duş almama yardım etmeye geldin?" Sessizlik. Ve yine gülümsüyordum.

Ama uzun sürmez.

Soğuk hava tenime çarptı ve karanlık gözlerle bakışlarımı kilitlemek için duvardan döndüm. John yukarıda yükseliyordu, bakışları hiç dalgalanmıyordu. Vücudumu içine almadı ya da beni istediğini belli etmedi. Hiçbir şey bilmiyordum. Ne düşündüğü hakkında hiçbir şey.

"Ayağa kalk."

Bir talep. Sisli zihnimde takip ettiğim bir talep.

İtaat ederken bacaklarım titriyordu ve bunun adrenalinden mi yoksa yorgunluktan mı kaynaklandığından emin değildim. Serin hava göğüs uçlarımı sıkılaştırdı ve yüksek boyum gözlerimizi aynı hizaya getirdi. John ceketini silkti ve ince, kaslı vücuduna oturan beyaz düğmeli gömleği görünce sertçe yutkundum. Birden daha da yabancı biri gibi görünmeye başladı. Cazibe ve durum beni daha da titreten yüksekliklere yükseldi. Kimdi bu adam?

Bronz teninin yüzeyini kaplayan dövmeleleri ortaya çıkarmak için kollarını sıvarken soru tekrar tekrar soruldu. Her bir ön koluna kalın çizgiler kazınmıştı, tırtıklı, bir o yana bir bu yana uzanıyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışırken soyut görüntü neredeyse canlanıyor gibiydi. Zihnim halüsinasyon gördüğümü söylüyordu ve belki de haklıydı, ama yılanlar gibi sürünen ve kıvranan hareketli mürekkebi sorgulamadım. Beni kendi içimde rehin tutan adamdı. Yüzünün yakışıklılığı ve güçlü vücudunun büyüklüğü

Daha önce hiç görmediğim bir şeydi. Beni merdivenlerden yukarı ve evime taşıyan aynı kişi miydi?

Bilmiyordum.

"Bekle."

Taksi yolculuğunun bulanık anılarına göz kırptım. Çöpü atarken bile. Yüzü aynıydı ama farklı görünüyordu ve bunun ne olduğunu anlayamıyordum.

"Şşşt."

John'un eli karnımın üst kısmında düzleşirken, diğeri pazumun etrafında sabitlendi. Sallanıyordum. Beni sabit tutan tek şey onun tutuşuydu; itiraf etmeliyim ki bu tutuş sürekli esniyordu. Hareket küçüktü ama sert, uygulamalı seks altında gelişen yanım için önemi büyüktü.

"Nefeslerini yavaşlat, Charlee. Bayılmanı istemeyiz, değil mi?"

Zihnim "*Evet!*" diye bağırır da kaskatı kesildim. Dokunuşu karnımın etrafında dolaştı ve küçük göğüslerimden birinin üzerinde kaymak için geri geldi. O anda nefesim yavaşladı ama sadece boğazıma takıldığı için.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Birinin seni yıkaması lazım. Bunu kendin yapamazsın. Şu anda pek bir şey yapamazsın."

Bakışlarımı kaldırdığımda John çoktan gözlerimin içine bakıyordu. Gerçekten meraklı olmama rağmen, bedenim ve zihnim bana ihanet etti. Gözlerim yuvarlandı ve dokunuşunun verdiği zevkle kalçalarım birbirine sürtündü. Göğüs ucumu sıkarken sesinin tonu sonuna kadar düşmüştü. Sonra, o kadar hızlı bitti ki, hiç yapıp yapmadığını merak ettim. Uyarılar patlak verdi, gitmesini sağlamam gerektiğini söylüyorlardı. Onu kovmam ve kapıyı arkasından kilitlemem gerektiğini söylüyorlardı. Bunun yerine inledim, gözlerimi kapattım ve o diğer göğsüme geçerken başımın arkasını duvara yasladım.

Tenimdeki yumuşak sürtünme, üzerime yayılan bir sıcaklık ateşi gönderdi. Elimi tutup göğsümdeki köpüğün üzerine yerleştirdiğinde şaşkınlık beni karanlıktan çekti. Yavaşça karnımdan aşağıya doğru gönderdi. Gözlerine bakmakta tereddüt ettim ama baktığım anda o tutsak hissine geri döndüm.

Sabunun beni aşağı indirmesine izin verdim. John elimi bacaklarımın arasına sokmak için kayarken daha da yakınımaya eğildi. Hassasiyet ve çarpışan duygular gözlerimi faltaşı gibi açtı. Elim omzuna gitti ve parmaklarını benimkilerle birlikte kıvrımlarımda gezdirirken kendimi onun bedenine doğru çektim.

"Ben içeri girmeden önce de böyle mi yapıyordun? Çok tatlı inliyordun."

kulağıma fısıldadı. "*Ve yüksek sesle.*"

Dişleri kulağımın dibini çekiştirdi ve parmağımı girişime götürürken daha sıkı tuttum. Parmağının genişliği beni gerdi, itişime katıldı ve parmağını gömdü.

O kadar kötü titriyordum ki ayakta zor duruyordum. Diğer kolunu belime doladığında hiçbir fikrim yoktu. Gerçeklikle fantezi birbirine karışıyordu ve kendimi o kadar iyi hissediyordum ki, bunun gerçekten olup olmadığını bilmek istemiyordum.

Belki hala küvetin dibinde uyuyordum. Belki şu anda burada bile değildim. Bunun bir önemi yoktu. Sistemimdeki ekstaziye kovalamaktan başka hiçbir şey umurumda değildi. Rasyonelliği geçersiz kılıyor, beni dolduruyor, hatta belki de öldürüyordu.

Bölüm 3

İzci 14

Bu benim tanıdığım Charlee'ydi. Haftalardır izlediğim Charlee. Kontrolden çıkmıştı, bedava şeker dağıtır gibi kendini rastgele yabancılara veriyordu. Ama bu değişmek üzereydi. Benimle ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve her şey şimdi başlıyordu.

"Bana bak."

Başı yükselirken amı parmaklarımızın etrafında kenetlendi. Göz kapakları ağırlaşmıştı ve başı dik durmaya çalışırken yanaklarında bir kızarıklık vardı.

"İşte böyle." Parmağımı onunkiyle itmeye devam ederken ses tonumda onay vardı. "Neredeyse oldu. Benim için daha geniş aç." Sözlerimi algılaması bir anını aldı ama bacaklarını açtı ve ben de geri çekildim, iki parmağımı sokarken elini kenara çektim.

Charlee'nin vücudu kilitlendi ve elleri her iki omzuma doğru uçtu. Avuç içimin yerleşmesine izin verdim ve onu sert ve iyi becerirken klitorisini kızdırdım, tıpkı onun sevdiği gibi. Amına attığım her tokat onu ağlatıyor ve bir sonrakinden daha yüksek sesle inletiyordu.

"Hayır. Sakın gözlerini kapatayım deme. Tam burada," dedim yüzümü onunkiye yaklaştırarak.

Ona emir verilmesi gerekiyordu. Charlee bir takipçiydi, lider değil. Yönlendirilmeye ihtiyacı vardı. Yakında, pazarlık ettiğinden daha fazlasına sahip olacaktı.

"John. Lütfen," diye inledi, parmaklarımı derinlere sokarken beni bir mengene gibi kavradı. Onu belinden o kadar sıkı sarmıştım ki, istese bile benden kaçamazdı. Bunu biliyordum ve onun da sarhoş zihninin bir yerlerinde bunu bildiğini tahmin ediyordum.

"Lütfen, ne? Lütfen seni boşaltayım mı? Lütfen seni becereyim mi? Yoksa ne istediğini biliyor musun?"

Şaşkınlık Charlee'nin hızla göz kırpmasına neden oldu. Vücudu kaskatı kesilmişti ama gizliden gizliye arzuladığı korkuyu salmaya devam ederken onu daha sıkı tuttum. Parmağım klitorisinin üzerinde gezindi ve bana karşı sarsıldı. O kadar ıslaktı ki. Sıkım onun içinde olmak için can atıyordu.

"Sen ve ben... Sanırım birbirimizi daha çok göreceğiz." Alt dudağını ağzıma aldım, etini ısırıktan sonra geri çekildim.

Bu yüzden beni öpmeye çalıştığı gibi öpemedi. Her şey onu eksik olduğunu bile bilmediği yerlerden inşa etmekle ilgiliydi. Ve sonra görecekti ki.

"Siktir." İticiliğimdeki her inişte iç kısımlarına sürtünürken ondan bir inilti koptu. Bacaklarındaki titreme daha da kötüleşiyordu. Onu neredeyse ayakta tutuyordum.

Su vücudunun üzerinde hızla akıyordu ve ben dirseğimin hemen üstündeki kolumun sırlıslık olmuş bölgesine kaşlarımı çatarak baktım. Eğilip suyu kapatırken hareket ettiğimi bile fark etmemiş gibiydi. Kancada asılı duran havluyu kaptım ve onu öyle hızlı sardım ki, omzumun üzerinden atarken çığlık attı. Yatak darmadağın olmuştu. Gözlerimi devirip eğilerek elimi lanet olası kıyafet yığınının üzerinde gezdirdim.

"Uyandığında, bu odayı temizleyeceksin. Beni duyuyor musun?"

Onu boş bir yere bırakırken, yatağa doğru zıplarken gözlerinin parlamışını izledim. Kafası karışmış, köşeye sıkışmış bir hayvana benziyordu.

"Ne? Bekle... Sanırım..." Başını salladı ve gözlerini devirdi ama neler olup bittiğini ya da ne söylediğini düşünmesine izin vermedim. Kemerimi çektişirdim ve arka cebime uzanarak oraya yerleştirdiğim prezervatifi çıkardım, o sırada duştan gelen iniltilerini duydum. Charlee geriye doğru çekilmeye başlamıştı. Hemen uzandım ve onu karnına doğru döndürdüm. Çok zayıftı. Duşta zar zor ayakta durabilmesinden belliydi bu. Şimdi, akli açıkça kaçması gerektiğini bildiği **h a l d e** benden kaçamazdı. Muhtemelen bunu hatırlamayacaktı bile. *Ama ben hatırlardım.*

"Bu doğru değil. Dur," diye başardı, kendini öne çekmeye çalışırken yorganı sarsıyordu.

"Durmak mı? İkimiz de bunu istemediğini biliyoruz. Gerçekten istemediğini."

Paketi yırttım, prezervatifi sert uzunluğumdan aşağı kaydırırken bir elimi sırtının ortasına sabitlemek için kullandım. Ağırlık avucuma doğru itti ve kalçalarına uzandım, bacaklarını iki yanıma açacak şekilde onu geri çektim. Dudaklarından bir ses kaçtı ve kıvrımları boyunca sürtünmeye başladığımda kaçma girişimlerinde durakladı. Hâlâ çok ıslaktı - belki de şimdi her şeyden çok istediği şeyi ortaya çıkardığım için daha da ıslaktı.

"Korkuyorsun ama uyuşturucuya ya da arzuya karşı koyamıyorsun, değil mi? Yazık.

Muhtemelen keşke yapsaydım diyeceksiniz. Nedenini göstereceğim. Bir numaralı ders, Charlee. Ve iyi dinle. O kadar iyi dinle ki, bu beyninin derinliklerine işlesin. Unutursan pişman olacaksın. Bu," dedim parmağımı kanalına sokarken, "artık sana ait değil. Bu benim malım, *benim* amım. Bu senin tek uyarın. Beni göremeyebilirsin. Bugünden sonra beni gerçekten hatırlamayabilirsin bile, ama lanet bacaklarını diğer tüm erkeklere kapalı tutacaksın, ya da

Sana yaklaştıklarına pişman olacaklar."

Yüzük parmağımı orta parmağımla birleştirmek için içeri soktum ve kışını daha yükseğe kaldırırken ön kolumu karnının altına kaydurdum. Bunu yaparken işaret parmağımla arka girişinin üzerinde gezinerek ıslanmasını sağladım.

"Ders iki. Seni bir daha sokakta tökezlerken yakalamama izin verirsen, böyle bir durumda başına gelebilecek en kötü şeyi sana hatırlatırım. İşte böyle," diye homurdandım ve diğer parmağımı da kışına soktum. Charlee'nin vücudu sarsıldı ve kaskatı kesildi. Bağırarak kaçmaya çalıştı ama beline sarılmam bunu imkânsız hale getirdi. Yavaşça girişlerine doğru itmeye başladığımda, tutuşumun gevşemesi sadece birkaç saniye sürdü. Nefesleri derinleşiyor ve bacakları daha da genişliyordu. Dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirdi ama bunun mutlu bir yanı yoktu.

"Son ders yakında geliyor."

Parmaklarımı geri çekerek, amını sikimin başına getirmek için kolumu yukarı kaldırdım. Charlee bir şeyler mırıldanıyordu, ama kanalına girerken onu görmezden geldim. Kollarını yukarı kaldırmaya çalışıyordu ama elimi kışına vurduğumda durdu.

"Berbat durumdasın. Mükemmel, gerçekten. Ne kadar mükemmel olduğunu biliyor musun?"

Sikimi sertçe içine soktum. Başını kaldırdığında sarı saçları gevşekçe sallanıyordu. Onu tekrar yere deviremeden kolları yere yığıldı. Bu fırsat ve zayıflık gösterisi, içimde biriktirdiğim nefretin her zerresiyle onu becermeme neden oldu.

"Bekle. Bekle. Dur!" Vücudunun üst kısmı yenilenmiş bir enerjiyle çırpınıyordu. Tekrar kendine geliyordu ve ben henüz buna izin veremezdim.

"Dersler, bebeğim. O dersleri unutma." Başının arkasına indirdiğim bir darbeye gevşedi. Parmaklarımı kışının kenarlarına soktum, daha hızlı itiyordum, onu tam olarak olduğu gibi kullanıyordum - sahip olduğum şey. Birkaç dakika geçti. Ben onun bilinçsiz bedenine bakarken sikimden döl fişkırıyordu.

"Ders üç." Onu sırt üstü çevirerek bıçağımı çektim. Bileğinden tutup döndürerek yaklaştırdığımda yerinden bile kıpırdamadı. "Görünüş aldatıcıdır. Kime güvendiğine dikkat et. Özellikle de kendine."

Bölüm 4

Charlee

Ağrıdan ağlamaya başladım ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çenem öyle sert takırdıyordu ki, dişlerimin çarpmasına engel olamıyordum. Yaptığım her harekette başım zonkluyordu.

Su üzerime döküldü, buz gibi soğuktu ve kapatmak için küvetin dibinden itmek tüm gücümü aldı. Çıplak göğsüme sıkıca sarıldım ve boş banyomun etrafına bakındım. Zihnim kendini aradı ve bir şeyler gözümün önüne geldi. Bir adam. Korkunç bir adam mı?

Yalnız hissetmiyordum. Yalnız mıydım? Buraya nasıl gelmişim?

Ayağa kalkarken bacaklarım titredi ve havluma uzandım. Her zaman olduğu yerde asılı duruyordu. Onu vücuduma sardım ve temkinli bir şekilde kapıya doğru yürüdüm. Korku kapıyı açmamı kolaylaştırdı. Daire sessizdi. Ama sessiz olması gerekmez miydi?

Hayır... Biri *vardı*. Bir adam. Aklıma bir takım elbise geldi, sonra da gözler. Siyah gözler. Dövmeler. Yılan gibi hareket ediyorlardı. Duştan çıkmama yardım etmişti, değil mi?

İnlemeler kulaklarımı doldurdu ve o beni parmaklarken yüzümü boynuna gömdüğüm görüntülerle inledim. Evet, beni yatağa götürmüştü.

Banyonun kapısında durup yorganı gözden geçirdim. Bir bölümü temizlemişti ama giysilerim hâlâ oradaydı. Hâlâ bıraktığım gibi yüzeyin her tarafına yayılmıştı.

Şaşkınlıkla başımı salladım ve lavabonun üzerindeki büyük aynaya döndüm. Boğazımdan bir nefes koptu ve parmaklarımı omzuma saplanmış on dört numaranın üzerinde gezdirerek hızla ilerledim. Bir santim uzunluğunda bile değildi ama oradaydı. Bunu ben mi yapmıştım? Neden hatırlayamıyordum? Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

"Tanrım." Geriye, odama doğru yürüdüm, bakışlarımı artık kanamayan yaradan hemen ayıramadım. Kalbim hızla çarpıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ve anılarım canlandıkça bir hıçkırık kaçtı. Beni becermişti. Ya da ben öyle hayal etmişim. Ve çok sertti. Hoşuma gitmişti ama ona durmasını söylemişim ama o durmamıştı. Sonra... acı ve hiçbir şey.

Havluyu sıkıca göğüslerimin arasında tuttum. Olanları daha iyi anlamaya çalışırken kendi etrafımda dönmekten kendimi alamıyordum.

"*Paket servis.*"

Salona sendeleyerek girdim ve çok iyi bildiğim pislikle yüzleştiğimde daha da çok ağladım. Hiçbir şey temiz değildi. Her şey aynıydı. Kapı bile kilitliydi. Bu ne anlama geliyordu? Her şeyi hayal ettiğimi mi? Kötü giden bir fantezi gezisi miydi? İçimden bir ses derin bir nefes almamı söyledi.

"Kötü bir rüya. Evet." Burnumu çektim ve yanaklarımdaki ıslaklığı sildim. Küçük bir rahatlamaya rağmen korku gitmiyordu. Kabus gibi hissettirmiyordu. Anılar çok gerçekti. Ve daha önce haplarla hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Hafif bir halüsinasyon, evet, ama böyle tam gelişmiş bir bölüm?

Asla.

Çalan telefonla gözlerim el çantamın bulunduğu sehpaye gitti. Arayanın kimliğindeki iş numarama kaşlarımı çatarak baktım. Onlarla şimdi konuşamazdım. Erken gelmemin imkânı yoktu.

Panik içinde başımı yukarı kaldırarak zamanı değerlendirdim. Perdeleri çektiirdiğimde daha fazla gözyaşı geldi. Gece yediden sonra olamazdı. Olamazdı işte. Güneş neredeyse batıyordu. Bütün gün duşta mı uyumuştum?

İnançsızlıkla yere bakarken parmaklarımdaki budama evet dedi ve bu da endişemi daha da artırdı. Yine zil çalıyor. Sese doğru sıçradım, düğmeye basarken pencereden uzaklaştım.

"Geç kaldım," diye aceleyle çıktım. "Biliyorum. Daha yeni uyandım. Hastayım. Bu gece gelemem."

"İçeri giremez misin?" Lawrence sustu. "Zaten iki kişi eksikim var. İçki içmek bir hastalık değildir, Charlee-eğer değilse. Bu durumda seni memnuniyetle Adsız Alkolikler'e götürürüm."

Yüzümü ovuştururken yüksek sesle bir nefes verdim. "Peki. Bana yirmi dakika ver."

"Acele et."

Hat kesildi ve telefonu kanepeye fırlatarak kapattım. Aşırı tepki veriyordum. Uyuşturucu yüzünden. Hepsi buydu. Zihnim gerçekten berbat bir şey icat etti ve sonunda omzuma lanet olası bir numara kestim. Elbette, bu her zaman insanların başına gelir. Belki kesmek değil ama kötü uyuşturucular. Bir süre haplardan uzak durursam bu durum ortadan kalkacaktı.

Bunu görmezden gelmeye çalışsam da elim başımın arkasına gitti. Hassaslaşmıştı ama bu başımın saatlerce küvete yaslanmasından kaynaklanmış olabilirdi. Ya da belki de düşmüş ve bir yere çarpmıştım? Mantıklı geliyordu. Ve dairemde hiçbir şey farklı değildi. Burada birinin olduğuna dair hiçbir kanıt yoktu.

Odama geri döndüm. Hayatım boyunca ne yatağa yaklaşabildim ne de ona bakmadan durabildim. Çekmecedan bir külot ve sutyen alarak

onları giydim. Giriş kapımın dış taraflarında bir sızı vardı, bu beni duraksattı ama durum üzerinde daha fazla düşünmek istemediğim için görmezden geldim. Düşünmeye devam etmek bana yardımcı olmazdı. Bu sadece içimdeki depresyonu besleyecekti ve bir alemde sonra bu kadar çabuk o yola giremezdim.

Şifonyerin üstünde bir kot pantolon duruyordu, onu giydim ve arkası kesilmiş ve örülmüş üniforma gömleğini aldım. Göbeğimin birkaç santimlik kısmını açıktaki bırakıyordu. Hayatımda ilk kez kollarımı belime dolayıp görünen teni gizlemeye çalışmak istedim. Bunun yerine çoraplarımı ve botlarımı giydim. Çantamı kapıp telefonumu içine sokarken daireme bakmayı reddettim. Anahtarlarım tezgahın üzerindeydi ve dışarı çıkıp kapıyı arkamdan kilitlenmeden önce onları aldım.

Dizzy Dagger sadece birkaç blok ötedeydi. Adımlarımı hızlı atıyor, sokakta yürüyen ya da öylece duran rastgele insanların etrafından dolanıyordum. Striptiz bölgesine yaklaştıkça daha da rahatlıyordum.

"Charlee? Charlee!"

Yavaşladım ve barın girişinden sadece birkaç adım ötede durdum. Kahverengi saçlı bir adam koşarak caddenin karşısına geçti. Görünüşünü incelerken gözlerimi kısmıştım. Tanıdık geliyordu ama onu nereden tanıdığımı hatırlamama yetecek kadar değil.

"Charlee, sen olduğunu sanmıştım."

Mavi gözleri beni içine çekti ve mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsedi. Beyaz bir tişört ve solmuş bir kot pantolon giymişti. Dizleri yırtılmıştı ve bu pantolonda bir şey beni tetiklemişti.

"Dylan. Dün gece Hell-O's'ta tanıştık." Adam gülerken başını yana eğdi. "Beni hatırlamıyorsun. Sorun değil. Uzun süre konuşmadık. Ama seni hatırlıyorum." Gömleğine baktı, sonra dikkatini bara çevirdi. "Burada mı çalışıyorsun?"

"Evet ve geç kaldım. Seni hatırlayamadığım için özür dilerim. Dün gece biraz dağılmıştım."

"Bana söylüyorsun. Her yere düşüyordun. Biranı üzerime döktün ama sorun değil. Sanırım sadece gömleğini çıkarmak istedin."

İnledim, anılar su gibi geri gelirken başımı salladım. "Bu doğru. Şimdi hatırladım. Çok özür dilerim. Bir daha asla o kadar sarhoş olmayacağım. Çok utanıyorum."

"Olmamalısın. O kadar da kötü değildin," dedi yaklaşarak.

"Eğleniyordun. Bunda yanlış bir şey yok."

Dylan yana doğru tökezledi, siyah beyzbol şapkalı bir adam omzuna sertçe vurunca kendini zor tuttu.

"Hey, kardeşim, senin sorunun ne?"

Yabancı, Dizzy Dagger'ın kapısında durdu ve hareketsiz kaldı. Omuzlarının büyüklüğü karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Yavaşça döndü ve bir çift parlak yeşil gözle ikimizi de süzdü. Kare bir çenesi ve dolgun dudakları vardı ve yanaklarında hafif bir büyüme vardı.

John'un ki kadar bronz olmasa da, gözlerim dövme aramak için çıplak kollarına kaydı. *Tanıdık geliyordu* ama bana eve kadar yardım eden yabancı **d e ğ i l d i** . O olamazdı. Dövme yoktu. Yanlış ten rengi. Yanlış göz rengi. Ama o yüzü tanıyordum, her ne kadar imgelemlerimdeki John'un neye benzediğini tam olarak hatırlayamasam da. Aklımı mı kaçıırıyordum? Kaldırımında bana yardım eden adam evime gelmiş miydi? Sarhoş halimle benden faydalanmış mıydı? Ya hiç var olmadıysa?

"John?"

Adamın yüzünü geren öfke, gözleri Dylan'dan bana döndüğünde yumuşadı.

"Bu gece olmaz. Olmamı istemiyorsan tabii."

Bölüm 5

İzci 14

İnsanlar güldü. Çiftler öpüştü ve dans etti. Erkekler kendi aralarında tartıştı. Ve ne yalan söyleyeyim, yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyordum. Normalde bu ortam beni rahatsız ederdi ama bu gece farklıydı. Charlee berbat bir haldeydi, sürekli omzunun üzerinden bakıyor ve uzanıp ona dokunan herkesin üzerine atlıyordu. Akıl sağlığını mı sorguluyordu? Tüm bölümün bir rüya olup olmadığını mı merak ediyordunuz? Öyle olduğunu biliyordum.

Büyük bir yudum alarak biramı bitirdim. Bu son bir saat içinde içtiğim üçüncü biraydı ama etkilerini hissetmekten çok uzaktım. Onun geri gelmesini istiyordum. Siparişimi her alışında yüzüme bakıyordu ve bunun büyük bir kısmının ismime verdiğim yanıtın kafasını karıştırmamasından kaynaklandığını biliyordum. Konuşmalarımız kısa sürüyordu ama o konuşmayı uzatmaya çalışıyordu. Ona devam edecek fazla bir şey vermiyordum. İlgisizliğim onu bir kez daha pervane gibi kendine çekti.

Onu pistte çalışırken izlerken yarım saat geçti. Duvardaki saati sürekli kontrol etti ve zaman geçtikçe barın arkasından gizlice içki içtiğini fark etmedim, bu da başka bir garson tarafından teşvik edildi. Çok geçmeden gevşemiş gibi görünen yüzünde bir gülümseme belirdi. Bir sonraki oyunum için tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Garson!" Elimle işaret ederek müziğin üzerine bağırdım. Charlee'nin başı döndü ve mutlu tavrı biraz değişerek bana doğru yöneldi.

"Bir bira daha?"

"Bunu biliyorsun. Söyle bana... Charlee, değil mi?" Başını sallayınca devam ettim. "Charlee, eğer eğlenmek istiyorsam gideceğim yer neresi?"

"Burada eğlenmiyor musun?"

Sesi alaycıydı ve ben de başımı eğdim.

"Eh, sorun değil, ama ben biradan biraz daha eğlenceli bir şey düşünüyordum. Böyle bir şey *bulabileceğim bir yer* biliyor musunuz?"

Durakladı, uyuşturucuyu ima ettiğimi anlayınca gülümsemesini kaybetti. "Hayır. Sana bu konuda yardımcı olamam. Kusura bakma. Biranı getireyim."

O hızlı adımlarla uzaklaşırken ben daha da çok güldüm. Dans pisti kalabalıktı ve rock müzik eşliğinde sallanan birkaç çifte göz attım. Büyük bir grup

Köşedeki yaşlı kadınlar da ritme ayak uydurarak eğleniyorlardı. Arkama yaslandım, bakışlarımla her birini inceledim. Yan taraftaki parlak bir renk gözüme çarptı. Daha dik oturmamı sağladı. Genç bir kız kalabalıktan ayrılmıştı. Yalnızdı ve üzgün görünüyordu. Bara girecek yaşta mıydı? Emin değildim. Uzun kumral saçları omuzlarının üzerinde dalgalanıyordu. İri, açık renkli gözleri olan yuvarlak bir yüzü vardı. Whitlock için yeterince güzeldi. Ve en önemlisi de şu ana kadar tek başınaydı. Hızlıca yakalamak için ihtiyacımız olan tek şey buydu. Geleneksel anlamda birilerini yakalıyorduk ve o da buna uyuyordu.

Telefonumu çıkarıp mesajı açtım. Parmaklarım harfler arasında hızla ilerlerken, onunla ilişkili olabilecek herhangi birini bulmak için etrafı taradım. En arkada tek başına oturmasına ve neredeyse saklanıyor gibi görünmesine bakılırsa, tanıdıklarla rahatsız edileceğimizi düşünmemiştim.

14: Listede bir kırmızı var, doğru mu?

Evet. Mavi için kızıl.

Mavi bakire olmayan demekti. Eğer bakireyse bu kolayca düzeltilebilirdi.

14: Muhtemelen bir sürpriz yakaladı. Dizzy

Dagger. 7: Yoldayım.

Telefonumu cebime koyarken bakışlarım bardaki Charlee'ye kaydı. Haftalardır onu izlediğim için tanıyamadığım bir adamla hararetli bir konuşma yapıyordu. Kendimi durduramadan ayağa kalktım.

Ses kesildi ve içimdeki katil, bardaki odaklanmak istediğim iki kişiye zon yaptı. Her adımda kalbim yavaşlıyordu. Adam bağılıyor ve parmağını kızın göğsüne sokuyordu. Charlee korkmuş görünmüyordu; kızgın görünüyordu. Ama bu adamın daha fazla yüzüne vurmasını engellemedi. *Aptal*. Kimse benim malıma dokunmadı, Whitlock'un malına.

"Bahanelerinden bıktım, Charlee. Arkadaşlarımdan eski sevgilimin ona ilgi gösteren her erkeğin peşinde olduğunu duymak hoşuma mı gidiyor sanıyorsun? Sana Barney'den uzak durmanı söyledim, sen de duracağını söyledin. Beni utandırmak mı istiyordun? Yapmaya çalıştığın şey bu muydu?"

Charlee'nin hemen arkasındaki barda durdum ve tüm varlığımı kaplayan öldürücü öfkeyle derin bir nefes aldım. Beni harekete geçirmek için çok şey gerekiyordu ama bu adamın saldırdığı ve dikkat çektiği herhangi biri değildi. Bu benim seçtiğim kişiydi. *Benim seçtiğim*.

"Gitmeyi planlamamıştım, Drew. Özür dilerim. Düşündüğüm son şey sendin. Bunu hayal etmekte zorlandığını biliyorum ama hatırlarsan ilişkimizi bitiren bendim. Ve o parmak bana bir daha dokunmasa iyi olur."

"Yoksa ne olur? Ne yapacaksın?"

Charlee'nin çerçevesi bana çarptı. Adam bakışlarımı fark etmedi bile. Beni hiç fark etmedi.

"Ne var biliyor musun? Buradan gidiyorsun.

Lawrence!" "Oh, evet, beni tekrar dışarı attır. Çok güzel, sürtük."

Charlee eski sevgilisinin itişiyile daha da sert bir şekilde bana çarparken, bir adam barın uzak tarafından iterek bize doğru yaklaştı. Barın arkasındaki adam bize doğru koşarken öfkesi açıkça görüldü. Kemerinde bir telsiz duruyordu ve onu kaldırarak telsize bağırdı. Birkaç saniye içinde iri yarı bir adam ön kapıdan odaya girdi ve bize doğru koşturaya başladı. Ama artık çok geçti. Kolum Charlee'nin karnına dolanmıştı ve vücudum onu sarıyordu. İleriye doğru hamle yapıp adamın yüzüne birkaç santim yaklaşırken onu sıkıca tuttum ve adeta aramıza sıkıştırdım. Tek kelime etmem gerekmedi. Gözlerim onunkileri tutuyor, bilmesi gereken her şeyi yansıtıyordu. O *benimdi* ve ona dokunduğu için ölü bir adamdı. Adım adım geri çekilirken omuzları daha da çöktü. Ama geri adım atmadım. İlerledim, beni ve Charlee'yi daha da yaklaştırdım. Fedai kolundan tutup onu kapıya doğru iterken yüzüne şaşkın bir dehşet ifadesi kazınmıştı.

"Barney'den uzak dur! Charlee!"

"İyi misin? Tanrım." Lawrence uçarak önümüzde durdu ve onu hâlâ bir çıkmazın içinde tuttuğumu fark etmem bir anımı aldı. Öfkem dinerken, o pisliğin icabına bakılacağını bilerek kendimi sakinleştirdim. Şimdi değil ama kesinlikle bu gecenin ilerleyen saatlerinde. Kendimi ait olmadığım bir duruma sokarak zaten çuvallamıştım. Onu takip etmek çok riskliydi. Birkaç saat içinde af dilemek için çılgın atacaktı.

"Ben iyiyim. I..." Charlee yüzümü inceledi, Lawrence'a baktı ve sonra tekrar bana döndü. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Haddini aştı."

"Bu gecelik işin bitti," dedi patronu omzuna uzanarak. "İyi görünmüyorsun. İyi olduğuna emin misin? Gerçekten solgunsun."

"İyi olacağım. Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Sana kendimi iyi hissetmediğimi söylemiştim."

"Söyleyebilirim. Carter seni eve bırakabilir. O yokken kapıya bir şey olmaz, Jerome da her türlü sorunu halledebilir."

Charlee başını sallayarak, "Hayır," dedi. "Eşyalarımı aldığım da Drew çoktan gitmiş olacak. Eve sağ salım varacağım."

"Onu ben alacağım. Benimle güvende olacak."

"Özür dilerim, siz kimsiniz? Birbirinizi tanıyor musunuz?" Aramıza bakarken patronunun kaşları çatıldı. Charlee'nin ağzı açıldı ama sonra kapandı ve Lawrence'a başını salladı. Kendi aralarında sessizce konuşarak bara doğru yöneldiler. Charlee önlüğünü çıkardı ve çantasını aldı. Bara vardığımız an

dışarıda durdu.

"Beni eve bırakma teklifin için teşekkür ederim ama ben iyiyim. Orada Drew'la yaptığın şey için minnettarım."

Charlee döndü, yolun karşısına geçip kaldırımında ilerlerken beni orada öylece bıraktı. Telefonumu çıkarıp aramıza mesafe koymasına izin verdim. Bir sonraki bloğa ulaştığında onu takip etmeye başladım.

14: Seçtiklerimle ilgileniyorum. Oturun. Birazdan dönerim.

Telefonu cebime geri soktum ve yol boyunca işyerlerinin önünden geçerken Charlee'yle ilgili her şeye dikkat kesildim. Sarı saçları rüzgârda geriye doğru savruluyor ve hızımın arttığını fark ettiğimde kollarımızın salınımı senkronize oluyordu. Her adımda kalçaları muhtemelen fark ettiğinden daha fazla sallanıyordu. Bir amaç uğruna yürüyordu ama başını öne eğmesi insanlara bu izlenimi vermiyordu. Hayatta bir yerlere gelebilirdi. Bunu içten içe biliyordum. Artık çok geçti.

Hızlı bir koşuyla sokağın karşı tarafına geçtim. Charlee çoktan binasına girmişti ama ben henüz ayrılamıyordum. Bir dakika kadar geçti ve ışıklar teker teker evini aydınlatmaya başladı. Uzun boyunun silueti yatak odasında durakladı. Tişörtünü başının üzerine çekişini izledim. Hareket ediyordu, daha fazla kıyafetini çıkarıyordu.

Ve sonra gitmişti.

Kendi rutinimi bildiğim gibi onunkini de biliyordum. Duş alır, sonra bir bardak votka doldurmadan önce küçük bir tişört ve külot giyerdi. O noktada, kendinden geçene kadar içmeye devam ederdi. Bu gece fazla içmeyeceğini bilmiyordu. Charlee için bir sürprizim vardı. Çok sevdiği şişesindeki karışımın tadına baktıktan sonra yatağına gidebildiği için şanslı sayılırdı.

Titreşimler cebime uzanıp telefonumu çıkarmamı sağladı. Mesaja göz attım ve Charlee'nin yatak odasının penceresine son bir kez baktım. Barlara ve işyerlerine doğru geri dönerken gece hayatının uğultusu arttı. Gölgede kaldım, kendimi gerçek benliğimden çok bir yabancı gibi hissediyordum. Dövmelerimi ya da bronzlaştırıcı losyonumu nadiren temizliyor, hatta saçlarımı doğal rengime uyacak kadar açıyordum. Ve asla sadece kot pantolon ve tişört giymezdim, ama işte buradaydım, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez gerçek benliğim ortaya çıkmıştı.

"Yirmi dolar bebeğim, geceni güzelleştireceğim."

Kolumu okşayan bir dokunuş beni yavaşlattı. Dönüp binaya yaslanmış olan egzotik görünümlü kadına baktım. Koyu renk saçlı, açık tenli ve kestane rengi gözleri badem şeklindeydi. Dar kırmızı bir elbise ve ne olduğunu haykıran çok kalın tabanlı gösterişli siyah topuklu ayakkabılar giymişti.

"Yirmi dolar, ha?"

"Aynen öyle. Otuz ve ben de senin hayallerini gerçekleştireceğim."

Gülümsedim, parmaklarımı yanaklarına sokmak için uzandım, böylece ılık yüzüne yansıyacaktı.

"Rüyalarım," diye tekrarladım. "Bundan pek emin değilim şekerim. Gördüğün gibi, sırf çılgınlığını duymak için bir çileğin üzerindeki kirazı patlatmak üzereyim, sonra geri döneceğim ve yaşlı karımı hala sikimde kan varken becererek kendimi bitireceğim. Ve bunu bedavaya getireceğim. Bunu geçersen sana 50 dolar veririm."

"Pislik."

Yüzünü serbest bıraktı ve beni iterken küfretmeye devam etti. Güldüm ve Dizzy Dagger'a doğru hızımı artırdım.

Güzel bir gece olacaktı. Kırmızı, eski ve seçilmiş, hepsi benim olacaktı.

Bölüm 6

Charlee

Hızla. Barımın ortasında çok güzel bir şekilde sergilenen şişeye bakarken midemi kaplayan sıcaklığa uyum sağlarken yapabildiğim tek şey buydu. Daha fazla içmek istiyordum. O kadar çok istiyordum ki dayanamıyordum. Bir sorunum vardı. Bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Beni rahatsız eden en büyük soru, bu konuda ne yapacağımdı.

Pes edeceğimi biliyordum. Parmaklarımın seğirmesinden ve zihnimin zayıf duvarlarının baskı altında parçalanmaya başlamasından belliydi bu. Buna rağmen, gerçek şu ki, bu hayatı istemiyordum. Mücadele etmekten ve zar zor karşılayabildiğim faturalarla maaş çekine göre yaşamaktan yorulmuş ve bitkin düşmüştüm.

Birçok kez daha iyi bir iş bulmaya çalıştım ama iyi bir eğitim almadığım için batmıştım. Modellik her zaman bir çözümdü ve hâlâ da öyle. Ama bu yolda ilerlemeye devam edersem asla başaramayacaktım.

Yakınımda kimse yoktu. Yalnızdım... ve yıkıcıydım. Yakınlaşmaya çalıştığım insanlar beni hep bir şekilde incitiyordu. Drew'u görmek sadece güven sorunlarımı daha da arttırdı. Başlangıçta bana kötü davranmamıştı, tam tersi. Tanıştığımızda hayatımın nihayet iyiye gittiğini düşünmüştüm. Birlikte bir ev tuttuk. Kimyamız tavan yapmıştı. Parti yapmayı ve içmeyi bile bırakmıştım. Ama sorun işimdeydi.

Drew benimle flört eden ve bana asılan erkekleri kıskanıyordu. İkimiz de Barney's'de çalıştığımız için her şeyi görüyordu. Ve fark edemediği şey, bu erkekler üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığıydı. Sözlü tartışmalar zamanla arttı. Onlarla birlikte fiziksel taciz de geldi. İşte o zaman ayrıldım. O zaman içki de on kat arttı.

Tezgâha doğru adım atarken soluğum kesildi. Durdum, alternatifler gelirken parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Televizyon izleyebilirdim. Kitap okuyabilirdim. Eskiden çok okurdum. Ben...

Başımı çevirdim ve odanın karşısındaki sehpanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarına baktım. Dikkatim tekrar şişeye yöneldi. İnleyerek bir bardak aldım ve dörtte birini votka ile doldurdum.

İkisini de. Engelleri aşmanın bir yolunu bulana kadar biraz içerdim. Yapabileceğim bir şey olmalıydı. Değişmem gerekiyordu. Ve motivasyon. I

daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Yürüyerek dizüstü bilgisayarımı aldım ve kanepeye yöneldim. Arama motorunu açmadan önce bir yudum alma ihtiyacı duydum, ama bunu bir kenara ittim ve küçük zaferimin bunu yapabileceğim gerçeğini pekiştirmesine izin verdim. Küçük adımlar hiç yoktan iyiydi. Ve ilk kez gerçekten kendimi geliştirmeye çalışıyordum.

Seçeneklerimi gözden geçirmeye başladığımda mankenlik ajansları sayfayı doldurdu. Eski ajansımın kalın harfleri bana bakıyor, benimle alay ediyordu. Zamanımı boşa harcamak istemediğim için sayfayı aşağı kaydardım. Bana sundukları muhteşem fırsatı teperek çuvallamıştım ve bunu tekrar yapacağımı düşünsünler diye geri dönmek gibi bir yola başvurmayacaktım. Yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı. Yeni bir ben-geçmişimin ne kadar berbat olduğunu hatırlatan öfkeli hatırlatıcılara sahip olmayan bir ben.

Benson ve Dean'in üzerinde durakladım ve bağlantıya tıkladım.

Eğer bir ajansın beni ciddiye almasını sağlayabilirsem, değişebileceğimi görecektirdi. En önemlisi, dönüştüğüm kişi olmadığımı kendime kanıtlayabilirdim. En büyük engel de buydu, değil mi? Kendimi gördüğüm stereotipin üzerine çıkmak ve hayal ettiğim şey olmak?

Bunu yapabiliirdim. Okudukça ve galerilerindeki modellerin resimlerine baktıkça, bir şansım olduğu daha da netleşti. John da öyle düşünmüştü. Var olmamış olsa bile.

Votkayı kaptığım gibi büyük bir yudum aldım ve yutkunurken burnumu kırıştırdım. Hemen bardağı geri çektim ve içindekileri koklamak için geri getirmeden önce ona baktım. Kötü müydü? Farklı bir şey vardı ama ne olduğundan emin değildim. Tadı güzeldi ama değildi.

"Kendini kaybediyorsun, Charlee. İnsanları görüyorsun ve kendi kendine konuşuyorsun.

Tanrım. İç şu lanet şeyi."

Bardağı tekrar dudaklarıma götürdüm ve daha da büyük bir yudum aldım. Yüzümde bir burukluk belirdi ve bardağı masaya bıraktım. Ağızda kalan tatla birlikte gelen kuru bir ekşilik vardı. Öğürmemek için boğazımı temizlemek zorunda kaldım.

Ayağa kalktım ve tezgahın suyum aldım. Kanepeye döndüğümde ağzımı yıkamaya çalıştım ama dilimi kaplayan kötü t a t t a n kurtulamadım. Ajansların sayfasına geçip biyografileri okumaya başlarken bunu görmezden gelmeye çalıştım. İkinci ajanın yarısına geldiğimde kelimeler bulanıklaştı ve oda eğildi. Nabzım kulaklarımda patlarken ses girip çıkıyordu.

"Hayır. Ne...?"

Sesim kulaklarımda neredeyse şeytani bir şekilde derinleşti ve ben ayakta durmaya çabalarırken dizüstü bilgisayar dizlerimden düştü. Öne doğru sallanırken kaval kemiklerimle sehpa çarptım. Yana doğru düştüğümü biliyordum ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Vücudum dışları

sarsan bir güçle çarptı. Hava

Ciğerlerimde sıkışıp kaldım ve yeniden nefes almak için savaştım. Odama ulaşmak için santim santim halıyı tırmaladım.

Ne oluyordu? Zihnim düşünmüyordu ve uzuvlarım ağırlaşıyordu.

Uyku çağırırken sonsuzluk uzayıp gidiyordu. Bir an, eşiğimdeydim. Sonra, yatağın üzerindeydim. Oraya nasıl geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu ve bir anlık netlik beni korku içinde ağılattı. Uyanıktım ama tepki vermiyordum. Bir an buradaydım, bir an sonra yoktum. Tuhaf büyüünün geçmesini beklerken zaman geçti ama işler daha da kötüye gitti. Grip benzeri semptomlar sert bir şekilde vurdu, sadece kaslarımın ağrmasına değil, gerçek kemiklerimin zonklamasına neden oldu. Titriyordum ve ter her yerimi kaplamıştı.

Biraz daha zaman.

Sonra birdenbire fiziksel işkence durdu. Başka bir dünyaya ait bir uçurumda süzüldüğüm karanlık anlar başladı ve odamın loşluğu geri döndü. Gözlerimi kırıştırdım ve derin nefesler aldım. Başımı kaldırıp etrafa bakmak için her şeyi yapmam gerekti. Normaldi. Her şey yolundaydı. Ben hariç. I...

Nabzım hızlandı, kafamın içinde daha yüksek sesle atmaya başladı. Dehşet yüzeye çıktı ve dönmeye çalıştım ama ağırlık daha da artıyordu. Gözlerimi kapattım, göz kapaklarımı sıkıca kapattım. Böyle bir şey olamazdı. Bu doğru değildi.

Derin kahkahalar kollarımı ve bacaklarımı şaşkınlıkla titretti. İçimdeki korku arttı ve gözlerim fal taşı gibi açıldı. Beyaz patlamış mısırlı tavan, siyah yüzlerle dönen koyu kırmızı bir renge dönüştü. Gözleri çok genişti ve çılgık atarken ağızları uzun bir oval şeklinde uzanıyordu. Sadece erimiş lav olarak algılayabildiğim bir şeyin içine çekiliyorlardı. *Cehennem mi?* Kolları kızılıktan kurtulup yüzeyi pençeledikçe bağırış ve inlemeler daha da arttı. Korku beni yatağıma daha da gömülmeye zorladı. Ama sadece yatağıma gömülmüyordum, yatağımın içine doğru çekiliyordum. Parmaklar derimi yarıyor, etimi tırmalıyor ve koparmaya çalışıyordu.

Ağzım açıldı ama çarpıtılmış varlıklar etrafımı sararken çılgık atamadım. Basınç kollarımı sıkıştırdı ve kalçalarımı çevreleyerek genişçe açtı. Görüşüm kayboldu ve hiperventilasyon geçirdiğimi biliyordum.

Zifiri karanlık
geldi. Sonra...
hiçlik.

Bölüm 7

İzci 14

Kan. Ellerimi kapladı, sıcak, yapışkan... *kırmızı*. Charlee'nin eski sevgilisinin göğsündeki yırtığının izini sürdüm, parmak ucumu ilk boğuma kadar ittim, böylece çığlık atarken etinin dokunuşum altında ayrıldığını hissedebildim. Bir meme ucundan diğerine doğru ilerlerken kasın kaygan pürüzsüzlüğü parmağımın kenarlarını sardı ve tam kalbinin olduğu yerde durdu.

"Onu hiç sevdin mi? O yakındayken bu şey hızlandı mı? Yoksa istediğin onun amı mıydı?"

"Lütfen. Yemin ederim, bir daha asla ona yaklaşmayacağım. Siktir, *lütfe*."

Ter Drew'in soluk tenini kaplamıştı ve ben yüzeye doğru bastırarak altındaki kemiği hissettim.

"Ona bir daha asla yaklaşmayacağını biliyorum çünkü bu odadan asla canlı çıkmayacaksın. Şimdi soruma cevap ver. Onu hiç sevdin mi?"

Tıpkı birkaç metre arkamda asılı duran kızıl saçlı adam gibi, onu tavandan tutan bağlara karşı mücadele ederken uzun ve kesik bir çığlık attı.

"Hayır. Onu sevmek imkansız. O senin kızın. Kendin söyledin. Charlee senindir."

"Bu doğru. O bana ait. *Sana* değil. Kendine bile değil. *Bana* ait."

Yavaş vuruşlarla yaranın izini sürmeye devam ettim, parmağımı onun içinde daha derinlere iterken, ona doğru çekimimin neden güçlendiğinin gizemlerini düşündüm. Nefesinin altında kırık dökük yakarışlar mırıldanıyordu ve ayakta durmaya çalışırken bacakları tutmuyordu. Önceki yaralarımın dolayısıydı ve ben kan kaybından ölmesine izin vermekle yetiniyordum.

"Biliyor musun, ona dokunduğunu gördüğümde seni oracıkta öldürebilirdim. Yaptığın şey buydu, değil mi?"

Tap. Tap. Dokun.

Bu sözlerle birlikte, tıpkı ona bağırırken göğsüne yaptığı gibi, açıkta kalan göğüs kemiğini sertçe dürttüm.

"Siktir! O senin! I..."

Parmaklarımı saçlarına gömdüm ve bana bakabilmesi için başını geriye doğru salladım. Elim, sadece birkaç dakika önce karnının alt kısmında açtığım yarığa girebilmek için aşağı indiğinde ağır göz kapakları göz kırptı ve açıldı.

Kaslar daha da genişledi ve alt dudağımı ısırarak ağırlık verdim, parmağımı bıçağımın deldiğinden daha derine zorladım. Yarılan etin çıkardığı hafif ses onun bağırışlarından duyulmuyordu ama yüzüne gülerken elimde yankılandığını hissettim. Arkamdaki kızın hıçkırıkları duyuluyordu ama Seven'ın da onunla birlikte işimi bitirmemi beklediğini bildiğimden bunu önemsemedim.

"Charlee'nin benim olduğunu söyleyip duruyorsun. Ve haklısın. Bunun için sana küçük bir sır vereceğim. Onun bile bilmediği bir sır."

Yüzüne yaklaştığımda Drew'un göz kapakları daraldı ve zar zor açıldı.

"Ona uyuşturucu veriyorum, sonra dairesine girip onu beceriyorum."

Hemen şimdi,

Biberonuna Cort kattığım için bayıldı. Vücudu orada öylece yatıyor ve onunla oynamamı bekliyor. Başka bir sır daha bilmek ister misin?

Avucumda kan birikirken dört parmağım da karnına saplandı. Acının verdiği güçle tekrar bağırmaya ve yalvarmaya başladı. Uzaklaşmaya çalıştı ama ben midesindekileri karıştırırken sabit durdum. Kelimenin tam anlamıyla hayatını ellerimde tuttuğumu ve her saniye daha da uzaklaştığını bilmek canlandırıcıydı. Piç kurusu inleyip sızlanırken ağır pantolon yüzüme sürtünüyordu. Ve çektiği acının bana verdiği heyecanla dudaklarımın dişlerimi ortaya çıkaracak şekilde aralanmasına engel olamıyordum.

"Onu seks kölesi olarak satacağım. Ona işkence edip öldürmek isteyen zengin, sadist bir orospu çocuğuna yem olarak. Ve bundan ne k a z a n a c a ğ ı m ı biliyor musun? Açık artırma fiyatının büyük bir yüzdesini. Charlee'nin sonu geldi, tıpkı senin gibi."

"Hayır... hayır. *Hayır!*"

"Oh, evet. Ve korkarım zamanımız kalmadı. Onu rahat bırakmalıydınız. Umarım ölü bir kadın için ölmeye değer."

"Bekle. Bekle, pl..."

Bıçağımı çektim, zaman kaybetmeden bıçağı kulağının hemen altından geçirdim ve elimle boğazını kestim. Kan bir musluk gibi ayaklarımın di b i n e döküldü ve arkamdan gelen kan dondurucu çığlıkları vücudundan gelen gargara ve sarsıntılar izledi.

"Yardım edin! Yardım edin, lütfen!"

"H-H-H-Yardım mı?" Alay ettim, gülmek için arkamı döndüm. "Tekrar söyle."

Çığlık at, ufaklık."

"Yardım edin! Biri bana yardım etsin!"

Gözyaşları solgun yanaklardan aşağı süzülürken, Seven ve ben kızıl saçlı kızın kelepçeleri çekiştirmesini izlerken daha yüksek sesle güldük.

"Kimse sana yardım etmeyecek," dedi Seven sigarasını söndürürken. "Onun seçilmiş kaderini duydu. Bu senin de kaderin *köle*."

"Hayır! Biri gelecek. Biri beni bulacak."

"Yanlış," dedim ve onlara doğru geri döndüm. "Ama diyelim ki haklısın ve biri mucizevi bir şekilde senin için geliyor. Geçidi geçmeden ölmüş olurlar. Kim olduğumuz ya da şu anda neyin parçası olduğunuz hakkında hiçbir fikriniz yok."

"Ben hiçbir şeyin parçası değilim, sizi hasta pislikler. Bırakın beni! Yardım edin!"

Başımı salladım ve elimin tersiyle yanağına vurdum. Kızıl saçları zaten morarmış olan yanağını örtmek için uçuştı ve bacakları güçle büküldü. Etrafında döndüm, arkasına geçerken çıplak kalçasında Drew'un kanından bir yol bıraktım.

"Güzelsin ama bir ağzın var... Shayla mıydı? Aptal, küçük kız.

Sahte kimlikle o bara gizlice girerken aklından ne geçiyordu? Annen ve baban seni bizim gibi erkeklerin tehlikelerine karşı uyarmadı mı?"

"Lütfen. Tek kelime konuşmayacağım. Sadece eve gitmek istiyorum. Bir daha asla gizlice kaçmayacağım, söz veriyorum. Sadece eve gitmeme izin verin."

"Oh, eve gidiyorsun, tamam. Ama umduğun gibi değil." Kız çırpınırken Seven araya girdi ve elini kızın bacaklarının arasına gömdü. "Şu anda seçilmişler arasındayım. En azından birkaç haftam var. Bir süre bana eşlik etmeye ne dersin?"

"Hayır. Tanrım, hayır! İmdat!"

Kolumu beline doladığımda bir kıkırdama göğsümü sarstı. Ayak parmakları yere zar zor değiyordu. Kaçmaya çalışırken bana tekme attı ama faydası olmadı.

"Uzun sürmez," dedim, parmağımı arkadan amına sokarken Seven'a bakarak. Yarı beklediğim duvara çarptığımda gülümsemem büyüdü. *Bakire*. "Ödülümü alacağım ve senin eğlenmene izin vereceğim."

Kadının göğsünü sıktı ve başıyla onaylarken diğer elini kadının saçlarına kilitledi. "Ne istiyorsan al. Onu sen buldun."

Kanalını bir parmağım ile daha genişlettim ve pantolonumun düğmelerini açarak sikimi serbest bıraktım.

"Hayır, hayır, lütfen. Sana yalvarıyorum, lütfen!"

"Yalvarmaya devam et. Hoşuma gidiyor." Parmaklarımı soktum, onun ıslaklığını ve Drew'ın kanından geriye kalanları kullanarak girişine vurdum. Yeraltındaki nezarethaneden çılgınlık yankılanıyordu ama kimsenin duymasından endişe etmedim. Kimse duymazdı. Bu imkânsızdı. Burası sadece iyi korunmakla kalmıyordu, aynı zamanda Whitlock'a giden yeraltı otoyol sistemine açılan birçok gizli girişten birinin de çıkış noktasıydı.

"Kalıp oynamak isterdim ama korkarım ki bir randevum var." Parmaklarımı geri çekerek Seven'dan prezervatifi aldım ve girişine sığacak şekilde kaydırdım. Shayla'nın vücudu çılgına dönmüştü ama benim ve Seven'ın tutuşuyla

Keleþçelerden bile daha fazla kapana kısılmış.

Kalçalarını kaldırarak sikimi daracık amına soktum ve bekaretini işaretleyen duvarı kırdım. Çığlıkları kesildi ve nefes alamadan boğuldu. Öksürme sadece bir saniye sürdü ve ardından çığlıklar tekrar başladı. İtmedim, gözlerimi kapatıp kanalının kasılma ve acı içinde sikimin etrafını sarma şeklini izlemekten başka bir şey yapmadım.

Hıçkırıklar vücudunu sarstı. Seven konuştu ama sözlerini duymadım.

Charlee.

Gördüğüm ve duyduğum tek şey oydu. İnemeleri kulaklarımı dolduruyor, daha fazlası için haykırırken vücudu altımda sallanıyordu. Ve ben onu hırpalamadan ve bayıltmadan önce beni istemişti. İçimden bir s e s , önümdekini görmek için anılarımı göz kırparak silmemi sağladı. Bu kızı hiç istememiştim; ben seçilmişi istemiştim, *benim* seçilmişimi.

Aletim kızıl saçları görünce yumuşamaya başlamıştı bile. Kayarak çıktım, prezervatifi çıkardım ve geri çekildim.

"Gitmem gerek. Çok fazla eğlenmeyin."

Pantolonumun fermuarını çektim ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak kapıya doğru ilerledim. Aklıma çok fazla düşünce geldi ve onları bir kenara iterek hazırlanmaya odaklandım. Rutin yeterince kolaydı. Tanner. Pahalı sahte dövmele. Saçımı koyulaştıran yıkama spreyi. Takım elbiseyi giydiğimde, dönüşüme bakmaktan kendimi alamıyordum.

"On dört, meşgul müsün?"

Kapıya doğru döndüm ve İzci Üç'ün yüzündeki tuhaf ifadeyi fark ettim. O yeniydi ama numaralarımızın rütbemizle hiçbir ilgisi yoktu. Onlar bir şeyleri temsil ediyordu. Özel yetenekler ve yerleştirme. New York'ta dört izci vardı ve üç tanesi de eğitimdeydi. Bir gün, ben öldüğümde ya da yerime başkası geçtiğinde, sokakları arşınlayan bir İzci On Dört daha olacaktı ama asla benim kadar iyi olamayacaktı.

"Olmak üzereyim. Ne oldu?"

"Toplantıdan haberin var mı?" "Ne toplantısı?"

Kapının pervazına yaslanırken kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Ana Efendi yeniden yönlendiriliyor. Çok fazla bilgi yok ama yaklaşık bir saat önce bir mesaj aldık. İki gün içinde Whitlock'a gidiyoruz. Bizimle görüşm e k istiyor. *Hepimizle*. Her yerden gözcüler geliyor. Bir arkadaşım mesajı aldıktan sonra Seattle'dan beni aradı. Bu gece Whitlock'a gidiyor. İçimde bunun iyi olmadığına dair bir his var."

"Pek öyle görünmüyor," dedim başımı çevirip. "Hazır olacağım." Başımı sallayarak onu uzaklaştırdım ve tekrar yansımama baktım.

Yönlendirme mi? Bram Whitlock ne halt etmeye

İzciler mi? Ne için? Bu Charlee için ne anlama geliyordu? Her şeyden sonra onu almayacak mıydı? Burayı yönetme şeklini değiştiriyor ve tek kullanımlık olan gözcüleri ortadan kaldırmaya mı karar veriyordu? Herkes gibi bizim de bir işimiz vardı. Her şey sayılar ve işimizin kalitesiyle ilgiliydi. Benim kalitem en üst seviyedeydi. Kendim için endişelenmiyordum ama aynı kalitede olmayanlar öldürülüyordu.

Tezgâhtan telefonumu aldım ve yerleşkeye doğru ilerledim. Charlee'ye giderken yol bulanıktı. Onu tekrar sarsmak istiyordum ve belki de hala sarsabilirdim, ama eğer Whitlock'a ait olmayacaksa, o zaman ne olacaktı? Ya beni başka bir seçilmişin peşine takarlarsa ya da yeni bir eyalete yerleştirirlerse? Bu da bir olasılıktı.

"Siktir!"

Arabayı kapatıp kızın yatak odasının penceresinden sokağın karşısına bakarken içimdeki öfke bastırdı. Buna çok fazla zaman ayırmıştım. Ve o bana tam olarak anlayamadığım bir şey yaptı. Onunla oyun oynamadan durabilir miydim? Her zaman başka bir felaket kadın bulabilirdim ama bu o olmazdı.

Hayır.

Whitlock onu almazsa, bir yolunu bulurdum. Harcanamayacak kadar güzeldi. Onu istediğim gibi kullanabileceğim bir yer bulabilirdim. Ya da belki izci patronu Mateo'yu Ana Efendi ile konuşmaya ikna edebilirdim. Eğer Whitlock'taysa, istediğimde ona ulaşmanın bir yolu vardı. Bu yüzden gitmesi konusunda rahattım. Elbette Efendisinin ellerinde ölebilirdi ama en azından ondan önce onu görmenin bir yolunu bulabilirdim. Ve onu *görecektim*. Ondan korkmuyordum. O kale duvarlarının ardındaki sıkık zenginler. Beni korkutan tek bir kişi vardı, o da Bram'ın kendisiydi.

Sokağı koşarak geçmeden önce arabanın kapılarını kilitledim. Ön kapının şifresini bulmak yeterince kolaydı. Merdivenlerden çıkıp dairesine yaklaşırken cebimden anahtarının bir kopyasını çıkardım. Koridor boştu ama bu saatte hep boş olurdu.

Bariyerin kilidini açıp içeri girdiğimde beni sessizlik karşıladı. Mutfağın ışığı yanıyordu ama diğerleri kapalı görünüyordu. Yerde açık duran bir dizüstü bilgisayar vardı ve ben de yanına gidip onu aldım. Parmağımın bir hareketiyle ekran canlandı ve sayfaları karıştırırken gözlerim kısıldı. Modellik ajansları. Benson ve Dean dünya çapında tanınmış kişilerdi. Sadece en iyileri alırlardı. Ve sorunlarına rağmen Charlee en iyisiydi.

Dudaklarım birbirine yapıştı ve başım onun odasına doğru dönmeye başladı. Dizüstü bilgisayarı yere bırakıp ona doğru yöneldim, ceketimin düğmelerini açtım ve arkamdan yere düşmesine izin verdim.

"Uyanık mısın, Charlee?"

Odanın köşesinde top gibi kıvrıldığını görmek için ışığı tam zamanında açtım. Geniş gözleri omzunun üzerinden dışarı bakıyordu ve beyaz atleti terden tenine yapışmıştı. Bakışları sarsıntılı hareketlerle tavanda gezen derin nefesler ve ağlamalar havayı dolduruyordu.

"Alice, yine tavşanı kovalıyorsun, değil mi?" Gömleğimi çıkarmaya başladım, ona yakın olmanın verdiği garip haz duygusuyla gülümsüyordum - yine kafasını sikmekten. Sabah uyandığında kafası çok karışacaktı. Ve ben de sonrasını görmek için sabırsızlanıyordum. "Seni özledim. Beni özledin mi?"

Charlee kendini duvara daha fazla bastırdı ve başını çılgınca salladı.

"Hayır mı? Bu duygularımı incitti. Düşünmekten başka bir şey yapmıyordum.

Bütün gece seninleydim ve elime geçen bu mu? Bu hiç hoş değil."

"M-Make." Hıçkırığa hıçkırığa ağlarken elleri kulaklarına gitti ve yüzünü gömdü. "Dur. Dur!"

"Korkarım ne demek istediğini anlamıyorum. Gel bana bir öpücük ver ve beni özlediğini söyle. Bütün gün işteydim. İşlerin nasıl gittiğini duymak istemiyor musun?"

Charlee'nin gözleri yeniden belirdi, bana bakarken şaşkınlık ve gözyaşlarıyla doluydu. Yatağın ucuna doğru yürüdüm ve dizimi sıvazlayarak oturdum.

"Gel hadi. Gel otur ve sana sarılmama izin ver. Yine çok mu içtin? Sana gerçekten yardım etmeliyiz bebeğim. İyi değilsin."

"Ne var? J-John? Sen..." Parmaklarını sarı saçlarına gömdü ve anlamsız kelimeler mırıldanırken çekti. "Gerçek değil. Bu gerçek değil."

"Elbette öyle. Ben *senin* için gerçeğim. İstedğin her şeyim. *İhtiyacınız olan her şey*. Gel."

Tereddüt edince içimi çektim. "Gördüğün her şeyi peşinden göndertme bana. Yapabilirim, biliyorsun. Sana zarar vermelerini sağlarım, Charlee. İstedğin bu mu?"

"Hayır! Hayır. Lütfen."

Yalvarırken bana doğru sürünmeye çalıştı. Yavaş bir tempoyla ilerlerken bile kolları tutmuyordu. Bir noktada sallanmaya başladı ve neredeyse yana düşüyordu. Ayaklarıma kadar geldiğinde uzandım ve onu kucaklamak için kollarımın arasına aldım.

"İşte başlıyoruz. Şışt. Nefes al. Şimdi seni tuttum." "Bu da ne? Bana neler oluyor?" "Nefes alışını yavaşlat."

Ben onu sallamaya başladığımda Charlee burnunu çekerek yüzünü göğsüme çevirdi. "Sen hastasın. Haklısın, bu gerçek değil. Yarın uyanacaksın ve bu da başka bir rüya olacak. Ama şimdilik daha iyi yapabilirim. İstiyor musun?"

kötü şeyleri ortadan kaldırır mı?"

Parmakları gömleğimi çekiştirerek içime girdi.

"Canımı yakacaksın. Canımı *yakacaksın*."

"Yanlış, bebeğim. Sana kendini iyi hissettireceğim. Boktan hayatında hiç hissetmediğin kadar iyi."

Ayağa kalktım, yatağın üstüne doğru ilerlerken onu da yanımda taşıdım. Onu yere yatırmak için eğildiğimde, ellerini zorlukla serbest bırakabildim.

"Gözlerini kapat ve hisset. Tek yapman gereken bu."

Parmaklarım külotuna takıldı ve külotunu çıkardığımda bir inilti ile hıçkırık arasında bir şey onu terk etti. Devam etmemi istemedi ama umurumda değildi. Giysilerimi çıkardım ve yatağa yerleştim, bacaklarını ayırarak aralarına uzandım. Pürüzsüz kıvrımlarını ilk yalayışında Charlee'nin tüm vücudu sarsıldı. Baş sallandı ve göz kapaklarını daha sıkı sıkı.

"Bu gerçek değil."

"Ama gerçek gibi görünüyor, değil mi?"

Sesler boğazından çıkarken dilim onun girişini zorluyor, derinlere doğru itiyordu. Hissettiği şey, piyasadaki diğer tüm ilaçlardan daha fazla artmıştı. Kötü yolculuğu yakında tersine dönecekti ve döndüğünde de devam etmesi için elinden gelen her şeyi yapacaktı. *Beni tutmak için*.

"Evet. Ama..."

"Hayır, ama. Hiç kimseyi benden daha fazla istemedin. İşte bu yüzden buradayım. Hayatını hayal edebileceğinden çok daha fazla şekilde değiştirebilirim. Sana gerçek zevkin nasıl bir şey olduğunu göstermeme izin ver. Sev bunu, Charlee. Sev bunu."

Klitorisini emerek yarığına doğru bir yol açtım. İçgüdüsel olarak Charlee'nin parmakları saçlarıma gömüldü, ancak onu tutacak gücü yoktu.

Dakikalarca onunla alay ettim, yüzümü bir o yana bir bu yana sürterek tenimi onun sularıyla kapladım. Onun özü beni ele geçirmiş, görmezden gelmek için çok uğraştığım saplantıyı oluşturmuştu. Ya da belki de aklımı kurcalayan ondan sızan uyuşturucuydu.

Onu ağlatacak kadar kalçalarını ısırdım. Ve hareketlerime daha önce hiç göstermediğim çabayı gösterdim. Uyuşturucu mu, oyun mu? Kafamın içindeki çarklar dönüyordu. Uzun zamandır hissetmediğim şeyler hissediyordum, ne düşüneceğimi bilmiyordum. Düşünemiyordum. Belki de Charlee'nin farklı olmasını istiyordum, böylece diğerleriyle birlikte bulanıklaşmayacaktı. Belki de kendim için bile çıtayı yükseltiyordum. Ama neden? Bilmiyordum. Onu ne kadar öyle görsem de Charlee asla benim olmayacaktı. Eğer Ana Efendi onu hâlâ istiyorsa, başka birine ait olacaktı. Araya birkaç seks seansı sıkıştırmayı başarsam bile, bu bana fazla bir hak bırakmıyordu.

Çok fazla soru ve tutarsızlık geldi ama devam etmelerine izin vermek istemedim. Anlaşma yapılmıştı. Tek yapmam gereken teslim etmektir. Yine de buradaydım, oyunumun açgözlülükle renklenmesine izin veriyordum. Ve bu asla iyi bir şey değildi. Eğer akıllı olsaydım, kalkıp onu bu yolculuğun geri kalanıyla tek başına başa çıkması için bırakırdım. Ya da daha iyisi, onu Whitlock'a götürür ve toplantıya gittiğimde bırakırdım.

"Şimdi uyanacağım. Her an uyanabilirim."

Güldüm, dişlerimle kalçasını çekiştirdim ve sonra tekrar emdim.

O.

"Uyanmanı istemiyorum. Burada seninle kalmak istiyorum. rüya."

Bunu söylerken bile bunun bir hata olduğunu biliyordum. Ama sözlerimi kontrol edemiyordum. *Uyuşturucu*. Evet, kesinlikle benim sistemimde de vardı. Neden olmasınlar ki? Cort-Double Z şimdiye kadar üretilmiş en güçlü uyuşturuculardan biriydi ve sadece birkaç kişinin elindeydi... şimdilik. Yakında sokakları dolduracaktı ve o zaman da salgın toplumu felç edecekti.

"Bu gerçek gibi. Rüya gibi değil." Bana baktı, o lanet mavi gözleriyle beni inceliyordu.

"Bunun ne olduğu kimin umurunda. Bu mükemmel. Şimdi, konuşmayı kes."

Ayağa kalktım, karnını kemirmeye başladım. Üstünde belirlediğimde, elim boğazına kilitlendi, tutuyordu... sıkılmıyordu. Bana karşı koymadı ama bakışlarında korku vardı. Başka bir şey de vardı. Ne olduğuna dair belirsizlik beynimi bunun aşk ya da kader olduğuna ikna etti. Bu aptalca bir farkındalıktı ama Cort'a göre dünyadaki en iyi şeydi - daha önce hiç deneyimlemediğim bir şey.

Ben de dudaklarına kadar kovaladım.

Öpücüğüm açlıkla doluydu. O da dilimi aynı coşkuyla karşılayınca açlığım daha da arttı. Başının her iki yanını kavramak için saçlarının arasından uzandığımda ıslaklık aletimin başını kapladı. Karıncalanma her santimimde uğulduyor, beni içten içe titretiyor, göz ardı etmeye çalıştığım yalnızlığımı besliyordu. Aminin içine girdikçe sevgiye olan ihtiyacım daha da arttı. Charlee'nin bacakları daha da açıldı ve ben geri çekilip daha da derinlere dalarken inledi.

"Ben... *seni seviyorum*. Sen de beni seviyorsun. Birbirimizi seviyoruz, değil mi?"

Kıpırdamadan durdum ve ona bakmak için doğruldum. Sözleriyle birlikte gelen bir savunmacılık vardı. Ona vurmayı hayal ettim. Yüzünü öyle bir dövecektim ki, onu unutacak ve bir daha asla yüzüne bakmak zorunda kalmayacaktım. Ama şiddet çok uzaktaydı. Göğsüm ağrıyor, içimde tuttuğum nefreti bastırıyordu. *Sevgi. Tanrım, aşk*. Oradaydı.

Ve sanki gerçek açılmış gibi nefesim boğazımda düğümlendi. "Evet. Sanırım öyle." Daha sert ittim, sistemindeki uyuşturucunun her geçen saniye beni

daha da bozmasına izin verdim. İimin derinliklerinde bunun gerçek olmadığını biliyordum ama duramıyordum.

Ben istemedim. Ben o kadar etkilenmeyecektim ama Cort'un etkisi giderek artıyordu. Daha fazla kelime beni terk etti ve onlarla birlikte daha sert vurdum.

"Tekrar söyle, Charlee. Bir kez daha söyle." "Seni seviyorum. Yemin ederim seviyorum."

Ellerimi yumruk yaparak sıktım ve onun acı içinde haykırmasına neden oldum. Çok tatlıydı. Mükemmeldi, tıpkı onun gibi. Saçlarını çekiştirerek yüzünü yukarı kaldırdığımda, tenindeki tuzu emebilmek için boynuna dalmaktan kendimi alıkoyamadım. Onun her şeyini tatmak istiyordum. Onu içimde o kadar derinde istiyordum ki hiç gitmesin. Düşüncelerimi hızlandıran kaotik bir çılgınlık vardı. *İhtiyaç. Aşk. Sonsuza kadar. İstemek. Benim.*
Whitlock.

Sonuncusu boğazımdan gürültülü bir hırıltı kopardı. Onu saran korumacılık duygusu kükreyerek ortaya çıktı. Başımı kaldırdım ve dilimi Charlee'nin ağzına soktum, aletimin her santimini olabildiğince derine sokarken ayak parmaklarımı yatağa bastırdım. Kasılmaları kanalının etrafımı kavramasına neden oldu ve bu saf bir cennetti.

14. O boşalırken ve adımı haykırırken, omzuna yerleştirdiğim yara izine baktım - durduramadığım bir eylem. İddiamın herkesin görebileceği bir yerde olmasını istedim. Özellikle de yeni sahibinin. Onun bedeni için para ödemiş olabilirdi ama bunu ben mümkün kılmıştım. Bu onu sonsuza dek benim yapmıştı.

Daha sert ittim, her saniyeyi hafızama kazırken dudaklarımdan dökülmek isteyen yalanlarla savaştım. Bir şey düşünüyordum ama başka bir şey gelmeye çalışıyordu. Bu bir savaştı ve kalbimin her atışında kaybediyordum. "Seni şu anda seviyorum.

Yarın gel, bunun için senden nefret edebilirim. Hayır..." Başımı salladım ve kelimeler içimi kemirirken çenemi sıktım. "Kahretsin, bu doğru değil. Seni seviyorum. Ama gerçekten değil."

Gözyaşları gözlerini bulandırdı ve kalbim ikiye bölündü, lanet olası ilaçlar yüzünden içim kanadı. Oturduğum yerden kalkıp onu üstüme çekerken korkudan inliyordum. Sikime binmeye başlamasını sağlarken nefesimi zor tutuyordum.

"Seni seviyorum. Ağlama. Ağlıyorum. Ben...siktir. Sikeyim. Tanrım. Yalanlar. Hepsi yalan. Yalan."

Duvarlar beyaz bir dalgayla dalgalanarak kana dönüştü. Bunun gerçek olmadığını bilmeme rağmen, görüntüyle birlikte gelen endişeyi durduramadım. Yolculuğum yokuş aşağı gidiyordu ve Cort'un hissetmemi istediği şeyle savaşırsam bu iyi olmazdı. Ya teslim olacaktım ya da o kazanacaktı.

Gözlerimi kapattım ve Charlee'yi aşağı yukarı hareket ettirirken kalçalarını sıktım. Sabunun kokusu nabzımı sakinleştirdi. Yine inliyor, bana yaslanırken tırnaklarını pazularımın arkasına geçiriyordu. Benim olmadığım yerde o ağırlaşmıştı. Ama ona daha fazla dokunmaya devam edersem ben de ağırlaşacaktım.

Bu düşünce onu daha hızlı hareket ettirmemi sağladı. Bunun daha fazla sürmesine

izin veremezdim. Her Şeyi mahvederdim. Ve içimdeki uyulŕturucuyla bile

bunun karşılayabileceğim bir şey olmadığını biliyordum.

"Benden nefret ediyorsun." İtişim sırasında durakladı. "Beni seviyorsun." Bir duraklama daha. "Aslında ben olan seni seviyorum. Uyanmak istemiyorum. Gitmeni istemiyorum. Ki bu aptalca. Beni daha önce incittin ama sanırım kendimi inciten bendim. Uyanmak istemiyorum," diye tekrarladı.

Abuk sabuk. Sonlara doğru daha çok geveliyordu. Her zamankinden daha fazla etkisindeydi. Şu anda burada bile değildi. Belki de votkayı çok fazla koymuştum. Ya da belki beklediğimden daha fazla içmişti.

"Geri geleceğim. Gelebildiğim her gece. Hiçbir şey beni uzak tutamaz. Sen bile."

Kolları iki yanına sarktı ve ben de sırt üstü düştüm, amina girerken onu da kendimle birlikte çektim. Yapmam uzun sürmedi. Daha fazla beklemek istemeyecek kadar iyi hissettiriyordu. Sikim şişti ve onun sesleri, kanalının etrafıma sığma şekli - artık dayanamayana kadar her şey doruğa ulaştı. Uzunluğumu okşarken ve kıçının her tarafına boşalırken inleyerek dışarı çıktım.

Yavaş, derin nefesler onu terk etti. Artık uyuyordu. Muhtemelen saçmaladığında da öyleydi. Umurunda değildi. Onu temizledim, giyinirken sabit kalmak ve halüsinasyonları engellemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

Kolay olmadı. İzleyen figürleri göremesem de varlıklarını hissediyordum. Bu odaklanmayı zorlaştırıyordu. *Hareket etmeyi*. Ama daha iyisini biliyordum. Yatağın üzerinde baş aşağı yayıldığı yere doğru yürüdüm ve onu kanepeye taşıdım. Gözleri kapalıydı ve rüyasında ne gördüğünü merak ediyordum. Uyurken bile adımı fısıldayıp duruyordu. Belli ki aklında ben vardım ama bu neyi gerektiriyordu?

Sahte aşk. O an beni yönetti. Kalbimdeki o lanet şişlik arttı ve hayatım boyunca ayrılmak istemedim. Charlee'yi yatağa geri götürmek, bu keşin yanına kıvrılmak ve yanından hiç ayrılmamak istiyordum. Kahretsin, bu uyuşturucu iyiydi. Çok iyiydi. İnsan kendini bir rüyaya kaptırabilirdi. Belki de çoktan kaybetmişim.

Bölüm 8

Charlee

Bunu söylemenin başka bir yolu yoktu: Hastaydım. Hastadan da öte. Sonunda derin uçtan düşmüştüm. Gerçek ile fantezi arasındaki farkı bilmemek bana zarar veriyordu. Saatlerce dizüstü bilgisayarımın üzerindeki boş votka şişesi arasında gidip geldim. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Hiçbiri mantıklı değildi. Hayatım üzerine yemin edebilirdim ki sadece biraz içmiştim. Garip bir grip beni hayatımı değiştirecek bir yolculuğa çıkarmıştı. Ama durum hiç de öyle değildi. Sarhoş oldum, çok canlı, berbat bir rüya gördüm ve olmamam gereken bir yerde uyandım.

Yardıma ihtiyacım vardı. Daha da önemlisi, bunun sona ermesi gerekiyordu.

Koltuktan kalktım ve ne kadar sert olduğuma dikkat ettim. Kaslarım ağrıyordu.

Başım bulanıktı ve zonkluyordu. Ve hastalık tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi. Umurumda değildi; bu noktada bunu göze alamazdım. Bunun tekrar olmasına izin veremezdim.

İcat ettiğim bu adam bir teselli değildi, o benim şeytanımdı. Bu yolda devam etmenin sorun olmadığını hissettirdi. Ama ben devam edemedim. Bu dönüm noktası benim çatalımdı. Ya yaşam ya ölümdü ve ben ölmeye hazır değildim. Yaşamak istiyordum. İlk kez kendimi bulmaya çalışmak ve bir şey olmak. Beni öldüren şeyden uzaklaşmazsam bu asla gerçekleşmeyecekti.

Buzdolabına yöneldim ve onu da aynı hızla kapattım. Dondurucuyu açtığımda yüzüme bir tokat gibi indi. Hiç yiyecek yoktu. Bir insanın madde alabileceği hiçbir şey yoktu. Bana bakan şey, beni her zaman aşağı çeken tek şeydi.

Votkayı alıp boşa dökerken soğuk bardak hassas cildimi yaktı. Şişeden çıktığı her saniye bağımlılığımın kalbine saplanan bir bıçak gibiydi. İki kez durdum. Üç kez geri çevirdim ve eski benin ölümünü izlemeye devam ettim.

Köşedeki dükkâna yürümek de bir o kadar yıkıcıydı. Elimdeki tüm para önceki geceki bahşişlerimden kalmıştı. Şimdiye kadar bu küçük miktar votka ve ekmek, sandviç eti, belki birkaç kutu çorba gibi ihtiyaçlara giderdi. Milyon yıl geçse de para harcamayı hayal edemeyeceğim sebzeleri ve sağlıklı yiyecekleri seçerken gözyaşlarım birikti. Gözyaşlarım rahatlama ve bilinmeyenden korkmanın bir karışımıydı. İçki içmeye geri dönmeyecektim ya da

Uyuşturucu. Hayatımın ne hale geleceği beni korkutuyordu ama bunu yapmak zorundaydım. Yapmak zorundaydım. Bu bir istek meselesi değil, ihtiyaç meselesiydi. Yaşamaya ihtiyacım vardı.

"Hey. Charlee, değil mi?"

Muzları sıkıca kavradım, neredeyse ses tonuyla düşürecektim. Bu sesi rüyalarımındaki adamı tanıdığım gibi tanıyordum. Döndüğümde beklediğim şey, bir gece önce beni Drew'dan koruyan adamı görmek değildi. Ona bakarken konuşamaz hale geldim.

"Vay canına, iyi görünmüyorsun. Patronun dün gece şaka yapmıyordu. Gerçekten hastasın. Dur sana yardım edeyim."

Taşıdığım sepeti aldı ve bunu yaparken avucunu alnıma bastırdı.

"Sen. Özür dilerim. Adımı hiç öğrenemedim." "Bana John diyemez miydin?" "John mu?"

Kalbim patladı.

"Evet, bana daha önce de böyle seslenmiştin. Sadece seninle dalga geçiyorum. Yine de çok yakındın. Adım James."

"James," diye tekrarlardım. "Evet, ben..." Gözlerimi ondan ayırmadım. Aynı yüz. *John'un yüzü*. Ama gözleri değil. Ya da siyah saçları. Ya da ten rengi. Zihnim buna bir anlam vermeye çalışırken boğazımın arkasındaki safra yanıyordu. Ama yapamıyordu. Beynim kızarmış gibiydi ve bunun aynı adam olmadığını kabul edemiyordum.

"İyi değilsin." Beni açık alanın kenarına götürürken sesi alçaktı.

"Yemin ederim bana birini hatırlatıyorsun. John'u. Onun ikizi olabilirsin."

"Umarım bu iyi bir şeydir. Eğer öyle değilse tam bir hayal kırıklığı olur."

Elimi uzatıp sepetimi geri aldım. "Doğrusu, bilmiyorum."

Ben uzaklaşmaya başladığımda o da beni takip etti. Bunda bir rahatlık vardı ama yoktu. Kafam çok karıştı. Bu yabancının çekiciliğini inkar edemezdim. Belki de onun John olmasını istiyordum. Aramızda bir şeyler vardı - yıkıcı ve tamamen benim hayal gücümün ürünü olan bir şeyler- ama bir kimya vardı. Onda bende sevdiğim bir *istek vardı*. *Aşk*, evet. Onu sevdiğimi söylemiştim.

"Eğer bilmiyorsanız, en azından bir umut var demektir."

Gözlerim kesildi ve uzun kuyruğun sonunda durdum. Sadece bir kasa açıktı ve önümde arabaları dolu üç kişi vardı. James'e döndüm, ağzımdan dökülen kelimeleri durduramadım.

"Benim için iyi değilsin. Dün gece uyuşturucu arıyordun. Artık bununla ilgilenmiyorum. Hayatımı toparlıyorum ve bunun önüne çıkan herkesi dışlıyorum. Üzgünüm ama durum bu."

"Uyuşturucu mu?" Ağzı açıldı ve gözleri büyüdü. Hızlı bir şekilde

başını salladı ve bıyık altından güldü. "Vay canına... Sanırım bir yanlış anlaşılma oldu. Ben uyuşturucu kullanmam. Hiç kullanmadım, kullanmayacağım da. İşimi kaybetmeyi göze alamam. Bahsettiğim eğlence sığ ve yanlış ve sarhoşken söylediğim sözlerle sana saygısızlık ettim. Sana asılmaya çalışıyordum ama tamamen yanlış anlaşıldı. Böyle düşündüğün için çok üzgünüm. Ya da seninle bu şekilde konuştuğum için. Buna hakkım yoktu. O bara girdiğimde çoktan sarhoş olmuştum. Lütfen baştan başlayabilir miyiz?"

"Ah." Keşke söylediklerine daha fazla dikkat etseydim diye düşünerek anıların içime dolmasına izin verdim. Belki de haklıydı. Belki de bunu yanlış bir bağlamda algılamıştım çünkü benim için eğlence buydu - *benim için öyleydi*.

"Charlee, ben gerçekten iyi bir adamım. Söz veriyorum. Ve seni daha yakından tanımak isterim. Bana güvenebileceğin bir şey varsa, o da desteğimdir. Hayatını toparlamaktan ve olumsuz etkilerden uzak durmaktan bahsetmişsin. Ben de şu anda bunu yapıyorum." Omuz silkti. "Dün gece bu yüzden o kadar sarhoştum. Hayat son zamanlarda iyi gitmiyor ama daha iyi hale getirmeye çalışıyorum. Bu yüzden seninle konuşma riskini aldım. Benim ligimin çok dışındasın, belli ki, ama düşündüm ki, ne olacak ki? Kaybedecek daha neyim var ki?"

Onun liginin dışında mı? Ciddi miydi? Hiç de öyle görmüyordum ama kendimi iyi hissettirdi. İyi, John'un beni geliştirdiği zamanki gibi.

"Durumu çok yanlış anladığım için özür dilerim. Ne yapacağımı bilmiyorum. söyle."

"Hiçbir şey. Ve özür dileme." Elini bana doğru uzattı. "Alabilir miyim?"

Yavaşça sepeti uzattım. Şu anda bile hala sistemimdeki votkanın uyuşukluğunu hissediyordum ama bir arkadaşımın olması iyi olurdu. Hayal gücümün ürünü olmayan bir arkadaş.

"Harika bir seçim," dedi sepetin içine bakarak. "Sağlıklı yiyeceklere bayılırım.

Akşam yemeğine ne dersin? Geri dönüp bu salataya eklemek için biraz biftek alabiliriz. Benden," diye teklif etti ve ben konuşmadan elini kaldırdı. "Akşam yemeği, sinema... *arkadaşlar*. Hiçbir konuda garip davranmana gerek yok. Eğer sana bir hamle yaparsam, bir daha benimle konuşmak zorunda kalmazsın."

"Bilmiyorum."

"Bana bir şans verin. Beni tanıyın. Söz veriyorum pişman olmayacaksınız."

Akşam yemeği. Bir film. James sözünü tuttu, biz patlamış mısır yerken ve seçtiği romantik komediye gülerken kanepenin diğer ucunda oturdu. Aylardır yaşadığım hiçbir geceye benzemiyordu ve güzel olmasına rağmen, kendimi

durduramıyordum.

ona bakmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Görünüşünün farklı olması önemli değildi. Onu gördüğümde John'u hissettim.

"Ne düşünüyorsun?" Gözlerini kıstı ve ben başka tarafa baktım. Isı boynumdan yukarı süzüldü ve hızla her santimi ele geçirdi.

"Bir şey yok." Arkama baktım. "Sanırım beni patlamış mısır konusunda kandırdın. Belli ki kendine daha fazla vermişsin."

"Sen kendininkine dokunmadın bile." Gülüşü beni gülümsetti ama dikkatimi televizyona geri verdim. Dakikalar geçti ve kendimi bir kez daha onun profilini tararken buldum. Kendimi filme geri dönmeye zorlarken dişlerim alt dudağıma battı ama yaptığım hiçbir şey olanlara odaklanmamı sağlayamadı.

John. John. İsim tekrarlanarak dikkatimi dağıttı. Vücudumda bir cehennem yuvarlandı ve onun üzerimdeki bulanık görüntüsüyle yer değiştirdim. Kâbusu alıp götürmüş ve yerine zar zor hatırlayabildiğim en iyi seksi getirmişti. Ama bu iyiydi. İçimin derinliklerinde bunu biliyordum. *Aşk.*

"Kadının adı ne?" "Ne?"

James'in başı yana eğildi. "Ana karakterin adı hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Elbette biliyorum. Bu...uh..."

"Biliyordum." Güldü ve öne uzanıp televizyonu kapattı. "Hadi konuşalım. Bana kendinden bahset. Temel bilgileri biliyorum. Dizzy Dagger'da çalışıyorsun. Modelliğe geri dönmeye çalışıyorsun. Kuzey Carolina'da büyümüşsün. Tek çocuksun ve yakın bir ailen yok. Bana başka ne anlatabilirsin?"

Başımı salladım. "Yemekte sana her şeyi anlattım. Sıra sende. Bana kendinden bahset. James kim?"

"Hmmm. Bu zor bir soru. Çok fazla insan var." "Kaç kişi?"

"Ne kadar zamanınız var?"

İkimiz de güldük ve ben öne uzanıp patlamış mısırımı bıraktım ve suyum aldım.

"Ne kadar sürerse. Bana her şeyi anlat."

Sessizlik ve tefekkür. Bir şeyler düşünüyordu ve bana söyleyip söylemeyeceğinden emin değildi.

"Ben bir izciyim."

"Gözcü mü?"

"Beyzbol gözlemcisi. Yetenek aramak için liselere ve kolejlere gidiyorum. Spora olan tüm sevgimi kaybettiğim için oldukça sıkıcı. Ama her neyse. Neyse o. Bir bakayım... Ben akrep burcuyum. Sahilde uzun yürüyüşlerden nefret ederim. Kum beni çok rahatsız eder. Bunu daha çok tercih ederim. Evde kalmak, film izlemek, gerçek

konusma. Ben kek bağımlısıyım. Güneşin altındaki her lezzette gelmelerini seviyorum. Bence bir kadına çiçek vermek abartılıyor. Onlar ölür. Sadece bir sonu sembolize ederler. Bu yüzden sadece bir ayrılık olduğunda veriyorum. Bir ayrılık hediyesi gibi. Oh," dedi gülümseyerek, "muhtemelen aileden bahsetmeliyim. Annem ve babam vefat etti ama iki erkek kardeşim var, Jerry ve Peyton. Jerry avukat, Peyton ise Benson and Dean'de menajer. Muhtemelen ona senden bahsetmeliyim. Gerçi... bunun benim adıma akıllıca bir hareket olacağından emin değilim. Seni çalmaya çalışabilir. O daha yakışıklı."

Şansıma inanamayarak nefes nefese kaldım. "Benson ve Dean dün gece baktığı ajans. Buna inanamıyorum. Kardeşin orada ajan mı? Ciddi misin?"

"Tanrı şahidim olsun. Aslında yarın onunla buluşmak için uçağa bineceğim. Aile meselesi, eyalet dışında. Birkaç gün içinde döndüğümüzde onunla tanışmak ister misin?"

Elim ağzımı kapattı ve konuşmak için zar zor indirebildim.

"Buna bayılırım. James... Ben... bu çok tuhaf. Özür dilerim, aklımı toparlamakta zorlanıyorum. Bana hiç iyi şeyler olmaz. Sizinle tanışmak..." İnanmayarak başımı salladım. "Drew'la birlikte devreye girdin. Sonrasında beni eve bırakmayı teklif ettin. Yemeğin parasını ödedin. Şimdi de bu. Bunun olduğuna neredeyse inanamıyorum." Oluyor muydu? Her şey çok gerçek dışı görünüyordu. Ya yine boş bir şişeyle uyansaydım? Ya da sokaklarda, uyuşturucudan sızmış bir halde?

"Şansın döndü, Charlee. Söz veriyorum." James'in gözlerinden yoğunluk yayılıyordu. James yaklaşıp telefonunu çıkarırken zaman yavaşlıyor gibiydi. "Ben bir gözlemciyim. Harika bir şey gördüğümde anlarım ve senin özel olduğunu düşünüyorum.

Sandığından çok daha değerlisin. Bunu görüyorum ve yakında herkes de görecek. Şimdi kameraya gülümse bebeğim. Dünyanı değiştirmek üzereyim."

Bölüm 9

İzci 14

"Şaka yapıyorsun, Ondört. Seçtiğin bu mu? Onu nasıl buldun?"
Telefonumu cebime geri koyarken Ten'e güldüm. "Benim de kendi yöntemlerim var.

Birbirimize rastladık diyelim. Gerçekten. O kadar sarhoştum ki ayakta zor duruyordum. O gece neredeyse onu götürüyordum ama kendimi tuttum. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, onunla yatmak çok eğlenceli."

"Şanslı piç. Her zaman en iyilerini buluyorsun."

"Elbette. Charlee bir mücevher. Birkaç hafta sonra müzayede bloğunu süsleyecek ve bana bir sürü para kazandıracak.

"Haftalar mı?"

"Evet, haftalar. Onun eğlenceli olduğunu söylememi özledin mi?
Ayrıca, zamanım var. Müzayedeye daha çok var. Ona ihtiyaç duyulmadan önce burada olacak."

Ten gözlerini devirerek sandalyesinde kaydı. "Bakirelerden nefret ediyorum. Maviye geçmek için sabırsızlanıyorum. Mavi her şeyin olduğu yer. Ana Usta'nın daha fazla yuva açmasına sevindim. Ne kadar çok mavi, o kadar iyi."

"Aynen öyle. Buraya geldiğimizde bıraktığımızı gördün mü?
Genç kızıl saçlı mı? Kampta oldukça eğlenceli vakit geçiriyor. Çocuklar doyamadı."

"Ah, evet. Onu gördüm. Senin de onu bulduğunu duydum. Nasıl bulduğunu bilmiyorum.
yap."

"Bana boşuna en iyi demiyorlar."

Şişe suyumdan bir yudum aldım ve kapıya doğru baktım.
açıldı. Yüksek Lider, izci patronu Mateo ile birlikte toplantı odasına girdi. Masaların önünde yerlerini almalarını izleyen sessizlik hepimizin daha dik oturmasını sağladı. Günlerdir Whitlock'ta neler olduğunu görmek için bekliyorduk ve sonunda cevabımızı almış gibi görünüyorduk. Beklemediğim şey patronun, Ana Üstat Bram Whitlock'un kapımızdan içeri dalmasıydı. Yüzlerimizi tararken kızgınlığın da ötesindeydi. Koyu renk saçları her zamanki bakımlı haline kıyasla dağınıktı ve mavi gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Otuz kişisiniz," dedi sıkılmış dişlerinin arasından, koridor boyunca yürürken.

Her birimizi incelerken acele etmiyordu. Bana geldiğinde göz kapakları daha da aşağı indi ama yürümeye devam etti. "Yarım." Durakladı ve başıyla onaylayan Yüksek Liderine ve Mateo'ya baktı.

"İşte anlaşma." Omuz hizasında siyah saçları olan bir kadının resmini gösterdi. İri mavi gözleri, dolgun dudakları ve küçük, ince bir burnu vardı. Çok güzeldi. Benim sınıfımdan, güzel. Ve onun kim olduğunu çok iyi biliyordum: Everleigh Harper, eski köleyken Metres olmuştu. Yozlaşmış eski Ana Efendi West Harper'la evliydi ama Bram içindi. Kaçmadan önce delirmişti. Ya da söylentiler öyle diyordu.

"Bu kadını arayan dünyanın en iyi on adamına sahibim. Ve bu kadın," diye homurdandı, resmi sallayarak, "hepsini alt ediyor.

Beni alt etmek! Buna izin vermeyeceğim. Kazanmasına izin vermeyeceğim. Onun bulunmasını ve geri getirilmesini istiyorum. Yirmi dört altı doksan pençelerimden kaçamayacak.

Whitlock onun evi ve Tanrı şahidim olsun ki dünyayı yakıp kül etsem bile geri dönecek ve onu küllerinden çıkaracağım. Yeterince açık olabildim mi?"

Hepimiz "Evet, Ana Efendi" dedik.

"Güzel. Çünkü on beşiniz onun davasına yönlendiriliyorsunuz.

Dikkatli olun. O hafife alınacak biri değil. *O bir katil. Şimdiye* kadar tanıştığım en iyi manipülatör. Ve yalnız değil. Yüz milyonlarca dolar param ve korumak için eğitilmiş kendi korumaları var.

Onlar en iyisi. Biz en iyisiyiz. Lanet olası sorunumu görüyor musun? Ona yakın olanlar kayboluyor. Sadece kaybolmakla kalmıyor. Kayboluyorlar, ama o bana yüzlerini göndermeden önce değil! Beni! Burada, Whitlock'ta!"

Bir elini saçlarında gezdirdi ve volta atmayı bırakıp gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

"Onun bulunmasını istiyorum," dedi daha sakın bir sesle. "Onu yakalayıp bana *canlı olarak* getirene hayal bile edemeyeceği kadar çok para ödülü vereceğim. Ama bir şeyi unutma. En önemli şeyi: *O benim*. Beni anlıyor musun? *Benim*. Bu bir uyarı olsun. Hayatına değer veriyorsan, bunu ciddiye alırsın."

Mavi gözler Yüksek Liderine kaydı ve her ikisi de kapıdan geçerek gözden kayboldu. Mateo bariyeri kapattığında ancak biri konuşabildi.

Seven başını sallayarak, "Siktir et," dedi. "Beni göndermeyin. O ikisi arasında süren savaşla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum. Bu kaybet-kaybet durumu. Bayan Harper'la o ve West kaçmadan önce tanışmıştım. Hayır. İşi istemiyorum. Ya o beni öldürecek ya da işi batırırsam Ana Efendi öldürecek. Yaşamak istiyorum, çok teşekkür ederim."

"Ben de," diye katıldı bir başkası. "Onu şahsen tanıımıyordum ama tüm bu olayların nasıl geliştiğini izledim ve beni de sayabilirsiniz."

"Bu konuda seçme şansınız yok. Kimin gidip kimin gitmeyeceğine çoktan karar verdim." Mateo bir yığın klasör aldı ve bazı gözcülerin önündeki masaya fırlattı. "Yirmi dört altı doksan numaralı köleyi arayıp bulacak ve geri getireceksiniz. Bu tartışmaya açık değil. Ya bunu yaparsınız ya da kalan günlerinizi Beyaz Oda'da geçirirsiniz. Seçim sizin."

"Beyaz Oda mı?" Seven'ın nefesi kesildi. "İntihar görevini reddettiğimiz için bizi delillerle birlikte hapse mi atacaksın?"

"Ana Efendinizden gelen doğrudan bir emri reddediyorsunuz. Ve kışına bahse girersin." Mateo döndü ve beni işaret etti. "Bölgedeki izcilerin başına geçeceksin. Ve sen, ve sen," dedi sıranın aşağısını işaret ederek. "Geri kalanlar senin seçtiklerinle devam edecek. Ortaya çıkan herhangi bir sorun liderinize iletilecek. Sorusu olan var mı?"

Kafaların sallanması üzerine döndü ve kapıdan geçerek gözden kayboldu. Didişme ve sızlanma sesleri geliyordu ama duymazdan geldim ve telefonumu çıkarıp cevapsız bir mesaja baktım.

Charlee: Mesajını daha önce aldım. Çok iyiyim. Umarım her şey yolunda gidiyordur.

Parmaklarımın çalışmasına izin vererek gülümsedim.

Üzgünüm, burada sinyalim iyi değil. Mesajını yeni gördüm. İşler iyi gidiyor. Harika diyemem. İş görüşmen nasıl geçti?

Neredeyse gözlerimi deviriyordum. Onu sözde ağabeyime göstereceğimi söyledim. Dizzy Dagger'ı bırakmayı ertelemesi gerektiğini söyledim ama hayatının o kısmından uzaklaşmak için acele ediyor gibiydi. Kendini bir şey sanmaya başladığından beri onu suçlayamazdım. Ama bu benim hatamdı. Oyunum onu etkiliyordu. Gördüğüm tek olumlu şey ihbarda bulunmuş olmasıydı, bu da izlerimi örtbas etmenin daha kolay olacağı anlamına geliyordu.

Charlee: Bence iyi gitti. Bana geri döneceklerini söylediler. Ben: Kardeşime resmini gösterdim.

"Buna inanabiliyor musunuz? İşlerin kötüye gittiğini biliyordum ama Ana Efendi'y i gördün mü?" Ten dikkatimi dağıtarak sordu. "Berbat görünüyor. En son ne zaman iyi bir uyku çektiğini merak ediyorum. Gözlerinin altındaki koyu halkalar onu son gördüğümünden beri daha da kötüleşmiş."

"Kim bilir," diye mırıldandım. "Ama bu iyi bir ders. Asla aşık olma. O çılgın kaltağa duyduğu sevginin sınırı yok. Onu mahvediyor ve burada bile değil."

"Doğru."

Charlee: Oh hayır. Korkunç bir fotoğrafımdı!

Ben: Değildi. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor. Sana söyledim, sen özelsin.

Bir dakika geçti. Sonra daha da uzadı. Sandalyemde kaymaya başladım.

Sabırsızlık ve kıskançlık kıvılcımlarını hissettim. Onu izleyebileceğim bir yerde olmamaktan nefret ediyordum. Bir adamın benim olanı kontrol ettiği ya da çok yaklaştığı düşüncesi kanımı kaynatıyordu. Telefonumu geri getirmemi sağladı.

Ben: Neredesin? Evde misin?

Charlee: Hayır, arkadaşlarımla dışarıdayım. Tanışmak istemesine çok sevindim.

Dünyam durdu. Dışarı mı? Hayatını toparlamasına ne oldu? Birkaç günlüğüne gitmiştim ve şimdiden kendini kaybetmiş miydi?

Ben: Oh. O sahneyi bitirdiğini sanıyordum.

Charlee: Öyle değil. Sinemadan yeni çıktım. Şimdi eve gidiyorum.

Tekrar. Kıskançlık. Her saniye daha da kötüye gidiyordu. Filmler mi? Kiminle gitti lan? Bir erkekle mi? Bunu ona soramazdım. Geri çekilirdi ve bunu göze alamazdım - tabii bu işi şimdi bitirmek istemiyorsam. Ki bu da bir olasılıktı. Charlee hayatını toparlayamazdı ve bunu beni dışlayarak yapamazdı. Neredeyse durum böyle görünüyordu. Gerçek bir restoranda yemeğe ya da sinemaya gitmekten bahsetmiştim ama beni reddetti. Reddedilme. Bu bana bir ton tuğla gibi çarptı. Beni kafası iyiyken istiyordu. Ayıkken değil mi? Tabii ki hayır. Eğer benimle çıkamıyorsa, başka kimseyle çıkmayacaktı.

Ben: Gitmene izin vereceğim. Eve vardığında bana mesaj at ki sağ salim vardığını bileyim.

Charlee: Yapacağım.

Masadan kalkıp kapıya doğru yöneldim. Beyaz duvarlar kavisli koridoru kaplıyordu ve ben de onu takip ederek keşif bölümünden ayrıldım. İçimde öfke gümbürdüyordu ve nabzım hızlı, öfkeli vuruşlarla patladı. Köle Sırası'nın girişinde bir muhafız bana başıyla işaret etti ve ben de bakire olmayanların tutulduğu mavi alana doğru ilerlerken kapıları tarayarak içeri girdim. Öfkem azaldı ve Ana Efendi önümdeki kapıdan içeri girdiğinde durdum.

"Sen. Burada ne halt ediyorsun?"

Burada ne işim vardı? Oh...evet. Dövecek birini arıyordum. Köleler Whitlock'ta olduğu için bunu yapamazdım. Onlar Bram'a aitti. Onları dövmek onun malıyla oynamak olurdu ki bunu özgürce yapmama izin yoktu. Tabii bir nedenim yoksa -ki yoktu.

"Ana Üstat," dedim, başımı eğip tekrar kaldırmadan önce. "Sadece rekabeti kontrol ediyordum. Sizin için her zaman kendimi geliştirmeye çalışıyorum."

Yaklaşırken mavi gözleri kısıldı. Verdiği kilolara ve bitkin görünümüne rağmen bana üstünlük sağlıyordu. Benim yapılı bedenim kadar genişti ve iki santim daha uzundu. Ama bana kendimi ne kadar küçük hissettirdiğinin boyutla hiçbir ilgisi yoktu. Bu onun aurasıydı. Bu enerji bir katili yansıtıyordu.

yüzleşmek istedim. Korku bende pek işe yaramazdı ama yerimi biliyordum. Özellikle de onun önünde.

"Seni tanıyorum. On dört yaşındasın." "Evet, Ana Efendi."

"Bir seçiminiz var mı, yoksa arada mı kaldınız? Seni yirmi dört-altı-doksan için arayacağım gözcüler listemde göremedim."

Köşeden gelen çığlıklar arkamızda yankılandı. Omzumun üzerinden baktım ve sert bir gümbürtü duydum. Çığlıklar kesilmişti ama sonra tekrar boğuk bir yakarışa dönüşmüştü. Bir köle vurulmuştu ve seslerden anlaşıldığı kadarıyla kandan boğuluyordu.

"Bir seçimim var." Durakladım, garip bir çarpıntı hissettim. Kelimeler neredeyse ağzımdan çıkmak istemiyordu. Ona söylemek istemiyordum ama böyle biri olduğumu biliyordum. Başka seçeneğim yoktu. O zaten sistemdeydi. "Adı Charlee. Bence bundan çok ama çok memnun kalacaksın. Onun gibisi çok yok ve ben bunu asla söylemem. Şu ana kadar keşfettiklerimin en iyisi olabilir."

"Charlee," dedi nefesinin altında. "Onun bir dosyası var mı?"

"Öyle." Elimi cebime attım ve telefonumu çıkardım. Ona bakarken elim titredi. Zihnim bir ileri bir geri gidip geliyordu. "Birkaç gün önce çektiğim bir fotoğrafı var."

"Gerçekten mi? Bir bakayım."

Ben fotoğrafların içine girip onun gülümsemesine bakarken arkamızdan daha fazla çığlık geldi. Benim gülümsememe. Neredeyse normal görünüyorduk. Bir çift gibi.

"Bu o."

Bram gözlerini kısarak telefonu aldı. Telefondan bana baktı, sonra tekrar ekrana döndü.

"Bu kölenin yanında biraz fazla rahat görünüyorsun. Bir sorunumuz var mı Burad a mı?" "Hayır, Ana Efendi. Hiç de değil."

"İstatistikler?"

Sertçe yutkundum. "1.80 boyunda. Yüz yirmi kilo. Sarı saçlı, mavi gözlü. O bir model... ya da öyleydi."

"Manken miydi?"

Sesinde bir uyarı vardı. Öfke, sanki Whitlock'u Risk.

"Eskiden ergenlik çağındaydı. Şimdi ise alkolik ve uyuşturucu bağımlısı. O Bir barda çalışıyor ama kısa süre önce istifasını vermiş. Kirayı zar zor ödeyebiliyor ve hiç gerçek arkadaşı yok. Charlee çok yalnız kalıyor. Tam bir tren enkazı."

"Mükemmel. Bu," dedi telefonu kaldırarak, "bu iyi. Bu çok iyi."

beni mutlu ediyor."

"Lütfen! Lütfen!"

Arkamdan sürtünme sesleri geldi ve bir muhafızın bir köleyi köşeden çekmesiyle döndüm. Çene uzunluğundaki siyah saçları darmadağınktı ve bazı telleri yanağına bulaşan kana yapışmıştı. Ben daha hareket ettiğini anlamadan Bram etrafımda bitmişti.

"Bu da ne?"

Muhafız donup kaldı ve kızın dizleri tutmaz oldu ama hıçkırı hıçkırı ağlarken onu tutmayı başardı.

"Duş almak istemedi ve kaçmaya çalıştı. Hatta onu zorla içeri sokmaya çalıştığımda bana saldırdı. Yol boyunca benimle mücadele etti."

Bram'in eli dışarı fırladı ve yüzünü sıktı. Saniyeler boyunca hiç konuşmadı. Sadece beni huzursuz eden bir öfkeyle aşağıya baktı.

"Muhafızlarıma keder mi veriyorsun, köle? Yerini bilmiyor musun? Nerede olduğunu hâlâ öğrenemedin mi?"

"Eve gitmek istiyorum. I-"

Hıçkırıklar minik bedenini kaplamıştı ve Bram ile benim de aynı şeyi gördüğümüze emindim. Kız, Everleigh Harper'a benziyordu. Yüz hatları değil ama yapısı ve saçları. Açık renk gözleri bile.

"Burası artık senin evin. Ölene kadar da burası senin evin olacak. Anlatabildim mi?"

"Hayır," dedi, başını sallayarak adamın elinden kurtardı ve yüzüne tükürdü. "Hayır! Asla! Seni öldüreceğim. Hepinizi öldüreceğim! Eve gitmek istiyorum!"

Gardiyandan kurtulmak için mücadele ederken kollarını savurdu ve bacaklarını tekmeledi. Daha yüksek sesle çığlık atıyor, tırnaklarını onu ve Ana Efendimizi tutan adama geçiriyordu. Bram arkasını dönüp kadının yüzüne vurduğunda büyük bir çatırtı havayı ikiye böldü. Onu terk eden hava fişkırması hemen fark edilmedi. Ağzım bir karış açıldı ama gördüklerimi bir türlü anlayamıyordum.

Kızın bacakları gevşedi ve Bram geri adım atarak bıçağını kızın karnından çıkardı. Ama bu yeterli değildi. Bir kez sapladı. İki kez. Kızın dudakları tıpkı benimkiler gibi ayrılmıştı ve gözleri şokla irileşmiş ve şişmişti.

"Belki de yanlış anladın *köle*," diye yüzüne karşı hırladı. "Ölene kadar. Ölüm!" diye bağırdı. "Kimse Whitlock'u terk edemez. *Asla*." Kız nefes almakta zorlanıyordu. Saniyeler içinde ölecekti ve adamın umurunda değildi. Gardiyana, "Kurtul ondan," diye ç ı k ı ş t ı . "Ona bakmaya *dayanamıyorum*. Başka bir asi, inatçı... beni tehdit etmesine ihtiyacım yok," diye devam etti ve bana dönerken bıçağındaki kanı siyah takım elbisesinin pantolonuna sildi. "Artık onun gibisi yok. Artık ona *benzeyen yok*. Beni anlıyor musun?"

Ağzım kıpırdadı ama konuşmam biraz zaman aldı. "Evet, Ana Efendi."

Bram Whitlock bir köleyi kavga ettiği için öldürdüyse, Charlee ne olacak? Dövüşebilirdi. Hayır... kesinlikle dövüşürdü.

"İhtiyacınız olan başka bir şey var mıydı?" "Hayır, efendim."

Başını salladı, ürkütücü bir şekilde bana baktı. Belki de ne düşündüğümü biliyordu. Ya da belki o da bana bakmaktan yorulmuştu. Ana Efendi'nin bugünlerde hiçbir şeye sabrı yoktu. Yirmi dört altı doksanı bulmaya kararlıydı ve Everleigh tekrar onun pençesine düşene kadar rahat etmeyeceğini biliyordum. Ama kızın onun damarına basması da yardımcı olmuyordu. Onu takip eden adamların yüzlerini ona gönderiyorsa, çıldırmasına şaşmamalıydı.

Bram gardiyanın çıktığı kapıdan girerek gözden kayboldu. Telefonumu kaldırdım ve ekrana tıklayarak Charlee ile resmimizi tekrar gördüm. Olması gerekenin bu olduğundan emindim ama birdenbire ne yapacağımdan emin olamadım. Eğitimim, Ana Efendi'yi görmem, bana ona karşı hissettiğim her şeyi bir kenara itmem ve onu teslim etmem gerektiğini söylüyordu. *Ve çabuk.* Ama başka bir yolu var mıydı? Hayatını toparlıyordu. Beni James olarak görebilirse. Eğer ben...

Gülümsemesini içime çektim. Ne kadar süre baktığımdan emin değildim. Telefonum çalana kadar bunaltıcı düşünceleri göz kırparak uzaklaştırdım.

Charlee: Ben geldim. Meşgul müsün? Seni düşünüyordum. Ben:

Hiç meşgul değilim. Sıkıldım aslında. Ben de seni düşünüyordum.

Bölüm 10

Charlee

Sokaklar bana her zaman yaşadığım herhangi bir yerden daha çok evim gibi gelmiştir.

Neon ışıkları, insanlar... Heyecan. Dışarıda tek başıma olsam bile kendimi hiç yalnız hissetmedim. Restoranlardan ya da yakındaki işyerlerinden çıkarken el ele tutuşup gülen çiftleri ve aileleri izlemek beni hep rahatlattı. Belki bir gün ben de onların sahip olduklarına yakın bir şeye sahip olacak kadar şanslı olurum diye umut ederdim.

Ama bu akşam değil.

Hüznümü olası geleceğime dair bakışlarla bastırmak için dairemden ayrılmıştım ama ne kadar insan ararsam arayayım, izlendiğim hissini uzaklaştıramıyordum.

Omzumun üzerinden baktığımda rüzgâr saçlarımı geriye savurdu ve ellerimi yarım trençkotumun ceplerine soktum. Serin hava, tertemiz dairemin havasız sınırlarından ferahlatıcı bir değişiklikti, ancak ürperti sürekli olarak omurgamdan yukarı süzülüyordu.

Köşeyi döndüm, bloğun etrafında dönmeyi planlıyordum - dışarı çıkıp zihnimi boşaltmak **i ç i n h e r** şeyi yapardım - ama tenimin üzerinde gezinen hisler beni dönüşün hemen yanında durdurdu. Sırtımı binaya dayadım ve beklemeye başladım. Ne için, emin değildim. İnsanlar gelip gidiyordu ve ben hepsini inceliyordum. Henüz karanlık değildi ama yakında olacaktı. Ve bu düşünce beni daha da korkuttu.

Ben her şeyi düşünürken dakikalar geçti. Arabalar geçti ve büyük bir insan kalabalığı yaya geçidinden hızla geçti. Kimse dikkatimi çekmiyor ya da şüphelerimi artıracak şekilde bana bakmıyordu.

Başımı salladım ve geldiğim yoldan geri döndüm. *Paranoya*. Gittikçe kötüleşiyordu ve gün geçtikçe artan yoksunluktan kaynaklanıyor olmalıydı. Rahatlamak için savaştım. Her saniye, her dakika, hazırlıksız olduğum bir savaştı. Bunu Barney's'de tanıştığım eski garson Barbara ile sinemaya gittiğimde anladım. Gerçekten arkadaş olmasak da görüşmeye devam ettik. O bir particiydi, ben artık öyle değildim. O gece onunla buluşmak bir hataydı. Nefesindeki likör kokusunu aldığım anda anlamıştım. Hatta film bittikten sonra kulüplere gitmemiz için beni ikna etmeye bile çalışmıştı.

Bağımlılıklarıma karşı duyduğum sürekli açlık felç ediciydi. Özellikle de baskı altındayken. Ama bu, kaçmak için duyduğu zihinsel ihtiyacın yanında hiçbir şeydi. O kadar özgürdü ki, vücudundaki alkolden o kadar kurtulmuştu ki. Fiziksel olarak eski alışkanlıklarına geri dönmeyi ne kadar çok istediğini düşünmek bile beni hasta ediyordu. Film biter bitmez oradan ayrıldım ve eve dönerken yol boyunca ağladım. Şimdi yapmak istediğim gibi ağladım.

Başımı eğip yanımdan geçen yayalara bakmaya devam ettim. Bir adam bana doğru yöneldi ve hiçbir anlam ifade etmeyen nedenlerden dolayı yüzünü ıslattım. Kahverengi gözleri beni delip geçiyordu. Burnu hafifçe çarpıktı ve çenesi neredeyse boynunun içine girmiş gibiydi. Fötr şapkası güvensizlik uyandırıyor ama içgüdülerim bana onun hiç kimse olmadığını söylüyordu. Muhtemelen paniklemiş ama yargılayıcı yüzünden her türlü kırmızı bayrağı fırlatan uzun boylu bir sarışını kontrol eden yoldan geçen biriydi sadece. Yüz hatlarımın ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordum. Gergindim, her an duygusal bir çöküşe hazırdım.

Yalnızlık kalbimi sızlatıyor, sırtımdaki görünmez ağırlık duygularımı daha da yoğunlaştırıyordu. Dünyam karmakarışıktı. Tek istediğim normal ve mutlu bir hayata sahip olmaktı. Eninde sonunda oraya ulaşacağımı biliyordum ve bu arzularımla savaşmamı sağlayan tek şey de buydu.

Saçımı okşayan bir el hissiyle başım döndü. Çarpışmanın etkisiyle ciğerlerimden hava fişkırdı ve kollar belimi sararak beni sabitlerken yere çakılarak durdum.

"Vay canına. Beni çok mu özledin?"

"J-James." Kendimi toparladım, kafam karışmış bir halde ona bakıyordum. "Seni görmedim. Sen sadece..." Parmaklarımı içeri çektim ve başparmağımı omzumun üzerinden gösterdim. "Az önce arkamda mıydın?"

"Hayır. Sana doğru yürüyordum. Daha yeni döndüm. Sen görmedin Ben mi?"

"Hayır, özür dilerim." Kollarım yukarı kalktı ve ona sarıldım. gerçeklikten ne kadar uzaklaştığımı anlamaya çalışıyordum. Sarhoş olup olmamamın bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Zihnim çalışmıyordu.

"Döndüğün için çok mutluyum. Bu kadar erken olacağını bilmiyordum. Bu sabahki mesajında birkaç gün daha kalabileceğini söylemiştin."

Omuz silkti ve beni binama doğru götürürken gülümsedi.

"Diyelim ki bana iki yıl daha yetecek kadar ailemle vakit geçirdim. Bu tarihteki en uzun haftaydı. Bence sana mesaj atmak muhtemelen birkaç hayat kurtardı. Ailemle geçinmek kolay değildir."

Güldüm, biraz fazla iyi ilişkilendirdim.

"Aileyle başa çıkmak bazen zor olabiliyor. Ayrıldığımdan beri benimkilerle konuşmadım. Sanki umurlarında değil." Durakladım, daha ileri gitmemek için dilimi ısırđım.

"Yardım edebildiğime sevindim."

"Benimle konuşmak sana yardımcı oldu mu? Nasılsın, Charlee?"

Ses tonundaki samimiyet elini tutmak için uzanmamı sağladı. Elini hemen dudaklarına götürdü ve bu hareket neredeyse ayaklarımı durduracaktı. Garip bir aşinalık hissettim ve endişem azaldı.

"Dürüst olmak gerekirse, sen olmasan kaybolurdum. Her zaman ulaşabiliyor olmak bana tahmin edebileceğinizden çok daha fazla yardımcı oldu. Teşekkür ederim."

"Hayır, teşekkür ederim. Sen de bana yardım ediyorsun, unuttun mu? Birlikte kaldığımız sürece ikimiz için de her şeyin yoluna gireceğini düşünüyorum."

Binamın kapısının önünde durup etrafına bakındı. "Biliyor musun, henüz içeri girmek istediğimden emin değilim. Günlerdir kapalı kaldım. Yürüyebilir miyiz?"

"Tabii ki."

"Az önce nereden geldin? Bana çarpmadan hemen önce üzgün görünüyordun."

James elini döndürdü ve parmakları dört parmağımı tutmaktan parmaklarının aralarında kaymasına izin vermeye geçti. El ele tutuşma şeklinde, kesinlikle daha samimi hissettiriyordu. Nabzım hızlandı ve garip bir çırpınma midemi gıdıkladı.

"Sadece yürüyordum. Benim de temiz havaya ihtiyacım vardı. Sen seyahate çıktığından beri evimden neredeyse hiç çıkmadım. Barbara ile sinemaya gittim, o kadar. O da sadece huzursuz olduğum içindi. Artık kendimi çok sık böyle hissediyorum."

"Charlee, sana bir şey sormak istiyorum ve lütfen dürüst ol."

"Pekâlâ."

"İçki içmediğini söylemiştin. Ben gittiğimden beri gerçekten bir damla bile alkol almadın mı?"

Gözleri benimkileri aradı ve başımı salladım, bakışlarımı tekrar önümüze çevirirken gülümsedim.

"Bir tane bile değil. Bazen öleceğimi düşünüyorum. Titriyorum ve hastayım. Korkunçtu ama buna değdi."

"Seninle gurur duyuyorum. Gerçekten gurur duyuyorum."

Kendimi elimi tutan kola sarılırken ve başımı omzuna yaslariken buldum. Bu adamı çok az tanıyormamın bir önemi yoktu. Dört kelime, basit kelimeler: Seninle gurur duyuyorum; zayıflayan kalbime elektrik yükü gibi geldiler. Birinin bana bunu en son ne zaman söylediğini ya da söyleyip söylemediğini hatırlayamıyordum. Gözyaşlarım gözlerimi yaktı ama bizi durdurup saçlarımı okşarken düşmelerini engelledim.

"Seni sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissetmem delilik mi? Bunu açıklayamam Charlee, ama senin yanında çok rahatım. Sanki olmadığım biri gibi davranmak zorunda değilim."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum. Gerçekten hissediyorum. Açıklaması zor ama bana çok tanıdık geliyor." "

Eli saçlarımdan yüzüme doğru hareket etti ve kolu beni sarıp yanına çekerken dudakları alnıma bastırdı. Ne kadar uzun ya da uzak yürüdüğümüzden emin değildim. Konuşmak anlamsızdı ve ikimiz de sadece birbirimizin varlığından memnun görünüyorduk.

Güneş battı ve ışıklar şehri aydınlattı. İnsanlar gelip gidiyor ve biz köşedeki küçük parka doğru ilerlerken sesler kesiliyordu. Sosisli sandviçlerimiz çoktan bitmişti ve beton yolun derinliklerine doğru ilerlerken uzanıp içkimi çöp kutusuna attım.

"Parayı ver yoksa o alır."

Pazuma dolanan bir el beni sarsarak durdurdu ve James'ten uzaklaştırdı. Şakağıma bir namlu dayandığında korku beni boğdu.

"Hey, hey. Oha. Silahını indir. Buna hiç gerek yok." "Şimdi!"

Adam silahı James'e doğru itti ve silahı geri getirip metali ağzımdan küçük bir acı sesi çıkaran bir basınçla derime sokmadan önce gördüğüm tek şey siyah bir sweatshirt'tü.

"Tamam, tamam. Sadece sakın ol." James ellerini yavaşça indirdi ve ben hızın bulanıklığını algılayamadan ileri atıldı. Beni yolumdan iten elinin patlayıcı gücü beni yana doğru uçurdu. Kendimi yakalamaya çalışırken çimento avuç içlerimi yaktı.

James yabancının bileğini kavradı ve adamın kolunu büküp James'in pazusu boynunun altına gelecek şekilde döndürürken silah düştü. Yüksek bir çığlık geceyi böldü ve derin bir nefesin ardından daha fazla acı sesi geldi.

"Sanırım bileğimi kırdın!"

"Haklısın, bir sonraki kolun ya da boynun olacak. Seçim senin."

James aralarına sıkışan kolu çekerken silahlı adamdan bir çığlık daha geldi. Ne yaptığını göremiyordum ama adamın yüzündeki ıstırap, kesik kesik solumalarla artıyordu.

"Kol ya da boyun," diye homurdandı James, onu sertçe sarsarak. "Lütfen dostum. Siktir!"

"James, lütfen!" Gözlerindeki donukluktan dehşete kapılarak ayağa kalktım. Gözlerini kırıştırarak dikkatini bana verdi ve yüzünde ne o l d u ğ u n d a n emin olamadığım bir şey belirdi. James ona doğru kıvrılırken adam uzun kollu gömleği pençeledi, pazusunu daha sıkı çekerken havasını kesti.

"James, lütfen. Gidelim."

Saniyeler geçti ve adam kollarında gevşedi. Bir an için

hareket edemiyordu. Nefes alamıyordu.

"Şimdi gidiyoruz," dedi, silahlı adamın cesedini hiçbir şey olmamış gibi bırakarak. "Merak etmeyin, ölmedi. Sadece baygın. Kendimi savunma dersleri aldım. Ondan sonra gitmemize izin vermezdi. Lanet olsun. Onları kullanacağım hiç aklıma gelmezdi. O kendine gelmeden buradan gidelim. Polisleri arayıp haber vereceğim. Sen iyi misin?"

Beni kollarına aldı, sıkıca sarıldı ve hızlı adımlarla parkın dışına çıkardı.

"Ben iyiyim."

"Emin misiniz? Özür dilerim. Düşünemiyordum. Kafanda o silahı gördüğümde düşünemedim. Her şeyin birden aklıma gelmesi inanılmaz. Çok doğal geldi. Sadece tepki verdim."

Bir şarküterinin önünde durduk ve ellerimi yukarı çekti. Avuç içlerime kan bulaşmış ve tenime kıpkırmızı damlalar v u r m u ş t u . Hemen bir mendil çıkardı ve avuçlarıma sürdü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım ona bakarak. "Beni kurtarmaya devam ediyorsun."

Dudakları dudaklarıma yapışırken kendimi onun kollarında erimiş hissettim. Dudaklarını dudaklarımdan ne zaman ayırdığını bile bilmiyordum ama gitmeme izin vermedi. Telefonda, polis olduğunu tahmin ettiğim kişiyle hızlıca konuşuyordu. Daha sıkı sarıldı ve kalbim daha da şişti. Gözlerimi kapattım, ona tutundum... yaşam için... içimdeki sarsıntıya karşı güvenlik için. Hatta umut için bile tutundum. James yalnızlığında benim kayam olmuştu ve güvenebileceğim tek kişiydi. Bunda bir huzur vardı. Ne kadar hızlı hareket ettiği ya da soyguncuyu boğarken gözlerindeki bakışta bir tedirginlik olsa bile. Onu bir an için gördüğümde dehşete kapılmalıydım. Kendimden uzaklaşmalıydım. İşaretler oradaydı ve sezgilerim daha iyisini biliyordu. Sırları vardı. Ama bunlar onu uzaklaştırmaya değer miydi?

Bölüm 11

İzci 14

Kelimelerden daha güçlü bir şey var mıydı - her bir hikayenin, itirafın, tanıklığın... mükemmel bir şekilde birbirine uyan cümlelerden oluşan her bir yapbozun algının kusursuz bir resmini örmesinden daha güçlü bir şey var mıydı?

Kelimeler bir insanın zihnini çarpıtma yeteneğine sahipti. Düşüncelerine baskı uygulayarak bakış açılarını tamamen değiştirebilirdiniz. Hayatlarını en iyi şekilde değiştirebilir ya da görüşlerini veya öz saygılarını en kötü şekilde yok edebilirsiniz. Kelimelerle... her şeyi mümkün kılabilirsiniz.

Ben bir manipülasyon ustasıydım. Duyguları yönlendiren bir büyücüydüm. Charlee'nin kaderinin meshiydim. Onu beslediğim yalanları avucumun içinden yiyordu ve ben de bundan zevk alacak kadar hastaydım. Hayat mükemmeldi ve yönü tamamen bana bağlıydı.

Bram Whitlock'la karşılaşmamdan sonra, içimdeki bukalemun, herhangi iyi bir adamın onu silip süpüreceğini söyledi. Onu kötü talihten korumalıydım. Parktaki soygundan sonra bile, sahiplenme duygusu onu kendime daha çok saklamama neden olmalıydı. *Algı. Benlik duygusu.* Çoğu kişi aşktan etkilenirdi. Ama ben çoğu değildim. Gerçek şu ki, Charlee'ye karşı bir şeyler hissetmeme rağmen, önemsemişim tek kişi kendimdim. Hayatı ne olursa olsun o mahkumdu. Whitlock: Efendisi onu kesinlikle öldürecekti. Benimleyken daha da köle olacaktı, benim yarattığım bir Cort bağımlısı. Ve burada, tek başına, ben olmadan, kendini yok edecekti.

Charlee geleceğini asla dilediği gibi parlak kılamayacaktı. Doğru yolda ilerlemekten acizdi. Bir noktada, sağlıklı bir yaşam için yaptığı büyü bozulacaktı. Pes edecek ve tekrarlanan alkolik, uyuşturucu bağımlısı hali muhtemelen her zamankinden daha kötü olacaktı. O noktada, ölmüş sayılırdı.

İlk denemesinde alışkanlıklarından vazgeçme ihtimalinin onun lehine olmadığını bilmek için dahi olmaya gerek yoktu. Ve elbette, bu olabilirdi. Ama onun için değil. Charlee için değil. İçten içe çoktan kırılmıştı. Zihninin programlanma şekli yüzünden zaten mahkumdu. Bu da bana bariz olanı bıraktı. Charlee Whitlock'a gidecekti, ya ben? Onu görebildiğim zaman görecektim. Bununla yaşayabilirdim. Ne de olsa, düşkünlük aşk değildi. Onu kendimden daha çok sevmediğimi biliyordum. Değer verdiğim şey oyundu. Ve yıkım

ona tapıyordum.

Şimdi bile, yeni bir iş görüşmesi için onu sokakta takip ederken, tek düşünebildiğim onu tekrar uyuşturmak ve tecavüz etmektir. Bir süredir temizdi ve bu bilgi içimde bir ateş yaktı. Onu yere sermek için can atıyordum. Ona neler kaçırdığını göstermek için.

Fikirler çiçek açtı: oynamak için yeni bir seçilmiş. İstek vardı ama Charlee'ye olan ihtiyacımdan daha fazla değildi. *Bu oydu.* Kaçtığım her şeyi yansıtıyordu. Benim gibi bir adam için o bir rüyaydı. Gerçek hayatta asla onun gibi birine sahip olamazdım. Bağımlı olmasaydı ve benimle çekimlerden arta kalan zamanlarda tanışmış olsaydı, akli başında Charlee bana asla zaman ayırmazdı. İçten içe bunu biliyordum. Zorlu hayatı onu yumuşatmış ve bağımlı yapmıştı. Bu onu daha kabullenici yapıyordu. Gerçek şu ki, farkında olsun ya da olmasın, beni kullanıyordu ve bu, içindeki adam için iyi değildi. Belki de bu yüzden tekrar nüksederek onu bu kadar incitmek istiyordum. Zayıf kalırsa benim olmaya devam edecekti.

Ama hepsi boşunaydı. Charlee benim değildi. Asla da olmayacaktı. Zaman tükeniyordu ve onu teslim etmek zorunda kalmadan önce belki bir şansım daha vardı - içimde uyandırdığı nefret yüzünden onu boğmak için bir şansım daha.

Charlee sarı saçlarını geriye taradı ve elleri bebek mavisi bluzu ve siyah kalem eteğinin üzerinde gezinirken düzleştirdi. Mağazanın dışında durdu ve hızla yanından geçen insan kalabalığına göz gezdirdi. Yandaki büyük perakendecinin girişine doğru ilerleyerek durdum.

Yüzünde gergin bir ifade belirdi ve çantasının omuz askısını düzelttikten sonra dışarı çıkan bir kadının etrafından dolandı. İçeride kaybolduğu anda telefonumu çekip ona mesaj attım.

Selam güzelim. Biraz sonra arabayla gezmek ister misin?

Cevap neredeyse anında geldi.

Charlee: Ben de tam sana mesaj atacaktım. Yeni görüşmem 20 dakika içinde. Mağazada dolaşıp kontrol edeyim dedim. Çok heyecanlıyım!

Hmmm...nereye?

Ben: Üç saat kadar uzakta küçük şirin bir kasaba var. Mystic, Connecticut. Bence orayı seversin. Hava kararmadan önce biraz gezebiliriz. Belki dönmeden önce meşhur pizzalardan yeriz.

Charlee: Macera ve pizza! Kulağa eğlenceli geliyor.

Hadi yapalım. Ben: Harika. Şehir merkezine doğru gidip seni alacağım. Charlee: Sabırsızlanıyorum. İşim bitince sana haber veririm.

Gülen surata sııttım ve caddenin karşısına geçerken telefonu cebime attım. Birkaç blok öteye park etmiştim ama bir sonraki maç için arabamı kullanmam gerekmeyecekti.

Charlee çift kişilik odadan çıkana kadar bir saat geçti.

Kapılar. Kaşlarını çatarak telefonunu kontrol etti. Başını eğdi ve eve doğru uzun yürüyüşüne başlamasını izledim. Yolun diğer tarafında bile durdum, benden okuduğu mesaja gülümsememi engelleyemedim. İşten nasıl çağrıldığımı ve üzgün olduğumu anlattım. Yeniden planlamamız gerektiğini söyledim.

Isı tenimi delip geçti ve açıkta kalan kollarımda ter birikti.

Takım elbisemin kollarını, sahte dövmelemin görüldüğü yere kadar itmiştim. Sanki beni hissetmiş gibi başı bana doğru döndü ve ayakları yere basmaya çalışırken neredeyse düşüyordu. Kalabalık her iki tarafa da yayılmıştı ve o bana bakıp hızını artırırken ben insanların a r a s ı n a girip çıkıyordum. Sanki gerçekten ben John olduğumdan emin değilmişim gibi iki kez bakıp duruyordu.

Benimle yüzleşmeye karar verdiği anı biliyordum ama çok geç kalmıştı. Yüzü benim olacağımı düşündüğü yere vurdu, ama ben gitmişim - ara sokağın diğer tarafında, beni tam olarak göremeyeceği bir yerde saklanmışım.

Charlee geri adım attı ve gözleri çılgınca etrafı tararken durdu. İnsanlar ona çarptı ve eli dışarı çıktı, gelenleri ararken onları savuşturdu. Yakında olduğumu düşündü. Onu almaya geldiğimi. Panik yüzüne kazınmıştı. Ve sonra... koşmaya başladı. Benim göremeyeceğim kadar uzaklaşana kadar onu izledim. İçimdeki gurur kabardı ve oyunumun tadını çıkardım.

Bırakın aklını kaçırdığını düşünsün. Bırakın halüsinasyon görüp görmediğini merak etsin. Bu parçam, bu şeytani alıcı, yakında onunla tekrar buluşacaktı ve buluştuğumda, elimden kurtulmuş olmayı ve boktan dairesinden daha uzağa kaçmış olmayı dileyecekti.

Bölüm 12

Charlee

Geri çekiliyor. Belki de bu kadar kötü olacağını biliyordum. Belki de uyuşturucu ve alkolü bırakmayı düşünmemeye çalışmamın tek nedeni buydu. İçki ve uyuşturuculardan uzak durmanın zor olduğunu söylemek hafif kalır. Kustum. Titredim ve soğuk terler döktüm. Mide bulantısı hiç bitmiyordu. Bir şişe votka içmeyi düşünmek bile kalbimin göğsüme çarpmasına neden oluyordu. Kaşınıyordum. Yıkım için kaşınıyordum. Sadece halüsinasyonları durdurmak için derimi yırtmak isteyecek kadar fiziksel olarak kaşınıyordum. Berbat haldeydim.

"İç."

James bana bir bardak su uzatırken saçlarımı yüzümden geriye doğru taradı. Tuvaletin önünde oturmuş, hala vücudumdan fiziksel olarak bir şey atmamla sonuçlanmayan kuru kusmalardan nefesimi tutmaya çalışıyordum.

John'un sokaktaki görüntüsü gözümün önüne geldi ve deliriyor **m u y u m** diye düşünmeden edemedim. Daha da kötüsü, ilk başta James olduğunu düşünmüştüm. En azından beynim onun böyle görünmediğini fark edene kadar. Hiç mantıklı değildi. Sonsuzluk gibi gelen bir süredir içki içmemiştim, ama hastalık hala oradaydı. Hâlâ beni geri çekmeye çalışıyordu. İliklerime kadar sarsılmıştım. Şüphelerim beni boğmaya çalışıyordu ve bunu başarıyorlardı. James'i görmek evime bir kurdun girmesine izin vermek gibiydi. Ki bu çok saçmaydı. Onlar aynı kişi değildi. Peki neden buna inanmakta zorlanıyordum?

"Teşekkür ederim. Her şey için. Harikaydın. Gerçekten burada olmak zorunda değilsin. Eminim uzun bir gün geçirmişsindir. Muhtemelen yapmak isteyeceğin son şey bana bakıcılık yapmaktır. İyi olacağım."

Bana bir bakış attı, sonra ayağa kalkmama yardım etti ve ben dişlerimi fırçalarken suyu aldı.

"Seni böyle bırakacağımı mı sanıyorsun? Beni çok iyi tanı mıyorsun. Ben yatırım yaptım, yoksa fark etmedin mi?"

Sırıttım, işimi bitirdim ve beni kanepeye geri götürürken kolunu bana dolmasına izin verdim. Günler önce benim için aldığı battaniyeyi aldı ve üzerimi örttü.

"Yatırım yapıldı. Neden? Berbat durumdayım."

"Sen bir savaşçısın. Bir savaşın içindesin ve kazanıyorsun. İşte bu

takdire şayan."

Yanağıma bir öpücük kondurdu ve bardağı sehpanın üzerine bıraktı. Kumandayı kaptığım gibi televizyonu açtım. Dünya haberleri başladı ama beklediğim şekilde değildi. Özel bir haberdı.

Zengin ve ünlülerin kaybolmaları ve ölümleri Senatör Kunken ile sınırlı kalmıyor. Son birkaç ayda, ünlüler endişe verici bir hızla yok oldular. Hem de tarihte hiç olmadığı kadar. Bazıları kazalardan, bazıları doğal nedenlerden. Bazı ünlüler ise arkalarında hiçbir iz bırakmadan tamamen ortadan kayboldu.

Dünya yas tutarken biz de kendimize soruyoruz: Neden? Nasıl?

İnceleyeceğimiz bir sonraki ünlü ölümü milyarder varis ve avukat Bram Whitlock'a ait. Konuk olarak katıldığı programlarla Hollywood'un gözlerini kamaştırmış ve hatta tanınmış hayır kurumlarıyla yakın işbirliği içinde çalışmıştı. Daha birkaç ay öncesine kadar çoğu kişi onu en gözde bekar olarak görürken, işlediği cinayet yetkilileri şaşkına çevirdi ve dünyanın dört bir yanında kalpleri kırdı.

"Tanrım," diye nefes aldım.

Olay yeri görüntüleri beni neredeyse geri döndürüyordu. Elim ağzıma gitti ve kanepede kaydım. Koridorun başından bir çift bacak uzanıyordu ve kan miktarı çok fazla ve korkunçtu. Açık renkli mermer zemine sanki sürüklenmiş gibi kıpkırmızı lekeler bulaşmıştı ve büyük bir havuz, tasarımcı elbisesi ayakkabılarının hemen önünde duruyordu. Yüzünün resmi ekranda belirdiğinde kaşlarımı çattım ve başımı salladım. Adam siyah, dalgalı saçları ve parlak mavi gözleriyle yakışıklılığın da ötesindeydi. Kalpleri durduracak bir gülümsemesi vardı. Ve muhtemelen vardı da. Mükemmel bir çene çizgisi. "Ne büyük kayıp," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Bu da ne demek oluyor?"

James'e döndüm. Ses tonundaki öfke çok açıktı ve ani bir kıskançlık kıvılcımıyla şaşkına döndüm. "Adamın hayatı belli ki düzene girmiş. Bu kadar trajik bir şekilde sona ermesi üzücü."

"Bram Whitlock insanların düşündüğü gibi biri değildi. Kameralar onun üzerinde değilken pisliğin tekiydi. Çoğu ünlü görüldüğü gibi değildir. Ve inanın bana, hayal edebileceğinizden çok daha fazlasıyla tanıştım. Hepsi yüksek ve kudretli ve gerçeklikle o kadar alakasızlar ki komik bile değil. Dünyanın kendi etraflarında döndüğünü sanıyorlar. Sanki bir çeşit Tanrı ya da başka bir şeymiş gibi."

"Onu tanıyor muydun?" Daha fazla resim gösterdiklerinde televizyona tekrar baktım. James'in ses tonundaki acılık beni ona geri götürdü.

"Bram'la birkaç kez karşılaştım. Arkadaş falan değildik ama başkalarına göstermediği bir yönünü biliyordum. O bir canavardı, Charlee. Dış dünyadan kaybolması bir lütuftu." Durakladı, kaşlarını çattı. "Ya da belki bir

lanet."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey." Gülümsemeye zorlayarak bacaklarımı uzattı ve koltuğumun kenarına oturdu.

Kanepede, karnımın hizasında. "Yolculuğumuzu mahvettiğim için özür dilerim. İşten aramalarını beklemiyordum. Sanırım biz yola çıkmadan önce olması iyi oldu."

"Sorun değil. Seni tamamen anlıyorum. Bir işin olup olmadığını bile merak etmeye başlamıştım," diye güldüm. "Geçen haftayı bir telefon bile etmeden benimle geçirdin."

Konuyu değiştirmeden önce yüzü biraz daha sertleşti. "Akşam yemeğinde ne yemek istersin? Ben ısmarlıyorum. Dışarıdan sipariş verebiliriz ya da koşup marketten bir şeyler alabilirim. Sana kalmış. S e n c e miden neyi kaldırabilir? Yemek yemen lazım. Günlerdir iştahın yok."

"Peki." Kafamdaki seçenekleri gözden geçirdim, ama ne kadar yemek düşünmeye çalışsam da, davranışlarındaki ani değişimden kaynaklanan garip hislerimi durduramadım. *Kıskançlık*. Bram tetiklendiği ilk erkek değildi. Döndüğünden beri birkaç kişi olmuştu ve James'in bir şekilde farklı olduğunu inkâr edemezdin. Kalbim onun fikrinden hoşlanıyordu ama aklım bana bir şeylerin ciddi şekilde yanlış olduğunu söylemekten vazgeçmiyordu.

Yüzünü taradım -John'un yüzünü, daha açık ten rengi ve farklı renk gözleri hariç.

"Belki sadece biraz pirinç?"

"Çinli o zaman? Mükemmel seçim. Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Geçen gece yediğinden ister misin?"

"Bu harika olur."

James başıyla onayladı ve ayağa kalkarak mutfığa doğru yürüdü. Günler boyunca topladığımız menülerden oluşan bir yığın vardı ve o telefonuyla uğraşırken ben düşünmeye ve televizyon izliyormuş gibi yapmaya geri döndüm. Konuşma değiştiğinde beni bölümden kopardı. Ona doğru döndüm, sırtının bana dönük olduğunu ve alçak sesle konuştuğunu fark ettim.

"Ne tür bir sorun?" Durakladı. "Mm-hmm. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. On beş dakika içinde orada olabilirim."

Telefonu kapattı, sonra döndü ve telefonunu oynattı. "Başka bir gözlemci. Seçtiği bir oyuncudan emin değil. Olur böyle şeyler."

"Yardım için sizi araması çok hoş."

Derin bir kahkaha göğsünü titretti. "Burada, New York'ta patron benim, Charlee. Bir sorun olduğunda telefon etmek zorunda. Seninle bu kadar çok birlikte olmamı sağlayan şey bu. Benim seçtiklerim çoktan kilitlendi. Şu anda sadece dalgaya biniyorum,

Anlaşmaların bitmesini bekliyorum. Muhtemelen bunu daha önce açıklamalıyım. Söz veriyorum bir işim var" diye şaka yaptı.

"Elbette." Ses tonunun ne kadar derin olduğunu hatırlamak için gözlerimi kırıştırdım ama şüphelerim daha da arttı. "Etkilendim. Burada büyük bir patronla oturuyorum ve bundan haberim bile yok. Ne kadar şanslıyım."

Dudaklarını yaladı ve gelip tekrar yanıma oturdu. Yüz hatlarını bir ciddiyet kapladı ve sahte gülümsemem, rüyalarım giren gözlerine bakarken kayboldu. John'un gibi koyu kahverengi olmasalar da aynı boşluğa sahiplerdi. İçimdeki derin bir şeye doğru aynı çekim. Diğer eli yanağıma uzanırken saçlarımı geriye doğru taradı.

"Sanırım şanslı olan benim. Charlee ..."

James dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirirken göz kapaklarım aşağı indi. Bu bağlantı vücudumu canlandırdı ve zihnimin girintilerinden çıktığını gördüğüm tek bir kişi vardı.

Elleri kalçalarımı kavradı ve kanepenin orta minderine otururken beni beline doğru döndürdü. Onun gücü beni şaşırttı. Beni bir hiçmişim gibi kaldırdı... tıpkı John'un yaptığı gibi. Kolu belime dolanırken ve beni kot pantolonunun sert çıkıntısına doğru iterken sahip olduğu kontrol akıcı ve tanıdıktı. James'in orada burada bir öpücük çalmaktan başka bir şey yapmamış olmasına rağmen sanki bunu daha önce de yapmıştık. Vücudum onun ki ne mükemmel bir şekilde uyuyordu ve parmaklarını saçlarımın arasına sokarak beni ağzına nasıl bağlayacağını biliyordu.

"James." Bir kez daha benimkilerle buluşan dudaklarına doğru nefes aldım. Anılar karanlığı aydınlattı. Parlak renklerden oluşan flaşlar kaydedildi ve hatırlamadığım sahneler geri döndü. Onu yavaşlatmam gerektiğini biliyordum ama gördüklerime odaklandığım için bunu yapamadım. Parmakları saçlarımda dolanırken kalçalarım ona doğru hareket ederek sallandı. O da benim gibi nefes nefese kalarak geri çekildi.

"Çok hızlı. Bunu mahvetmek istemiyorum. Siktir." Dudakları dudaklarıma yapışırken diğer eli sırtımın alt kısmında düzleşti. "Tanrım. Lanet olsun." O diğer tarafa geçip başını arkaya yaslayıp gözlerini kapatırken ben tekrar kanepeye uzandım. "Bunu aceleye getiremem. Yapamayız. Bunun gerçek olmasını istiyorum. Daha iyi olmanı istiyorum ki bir şansımız olsun." Başını kaldırdı ve bakışlarımla buluştu. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

Bakışlarımızı ayırdım, ellerime baktım... John- James'ten başka bir şey göremedim. İki kişiydiler ama benim için tek kişiydiler. Bunun nasıl mümkün olduğundan emin değildim. Yanıtımı mırıldanırken yeni anıların tekrarlanmasına izin verdim. "Sanırım öyle."

"Hayır. Düşünemezsin. Bilmek zorundasın. Sana ne söylediğimi biliyor musun?"

"Benden hoşlanıyorsun ve bunu mahvetmeyeceğimden emin olmak istiyorsun."

Acele edersem içki ve uyuşturucuya geri dönebileceğimi düşünüyorsun." Ancak o zaman gözlerimi kaldırdım.

"Başarısız olmayacaksın. Bunu yeneceksin. Ve yoluna daha fazla engel koymayacağım. Bir sonraki seviyeye geçmek senin için bir sorun haline gelebilir. İyileşirken seni bir arkadaş olarak tutmayı, bir şey olup seni geriye götürmesine tercih ederim. Sağlığın şu anda benim en önemli önceliğim."

Mükemmel kelimeler-mükemmel yalanlar.

Öne doğru eğildi ve çengelli işaret parmağını yanağımda gezdirdi. Bileğini kavradım ve gözleriyle göz göze geldiğimde parmak boğumunu öptüm. *Yalanlar. Yalanlar.* Gerçek gibi hissettiğim şey kafamın içinde dönüp duruyordu. Bu yanılttı. Yanılıyor olmalıydım. James nazik olmaktan başka bir şey yapmamıştı, o halde neden iki farklı insan gibi davransın ki?

"Çok harikasın," diye zorladım, emin değildim. "Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Çok iyi bir arkadaş oldun."

Gülümsedi, kumandayı aldı ve beni kendisine yaslanmam için çekti. O kanallar arasında gezinirken ben de onun yanına kıvrıldım ve tıraş losyonunu içime çektim. Egzotik koku tanıdıktı. Tıpkı diğer her şey gibi. Tıpkı ev gibi. İçinde mükemmel bir şey vardı. Aynı zamanda John'la ilk karşılaşmamı da tetikledi. O beni yukarı çekerken kaldırım uzaklaştı ve ben daha onu görmeden kokusunu tanıdım. Koku aynıydı. Aklımda en ufak bir şüphe olmadan John'un kokusuydu.

Gözlerim James'inkilere dikildi ve nefesimi zorlukla tutabildim. Bir şey bana bunu hayal etmediğimi söylüyordu. Onlar aynı kişiydi ve ben deli değildim. Onun sonsuz derinliklerine baktım. *Karanlık derinliklere. Ruhsuz derinlikler.* Ve biliyordum.

Bölüm 13

İzci 14

Delilikte ahlak var mıydı? Ahlakın içinde delilik var mıydı? Oturma odasına baktım ve Charlee'nin tabaklarımızı sehpanın üzerine koyuşunu izledim. İçindekileri dökmek için acele etmiyor, her şeyi mükemmel yapmaya çalışıyordu. Mutfakta içkisini karıştırırken gülümsedim. *Özel bir içki.* Son oyunum.

Farkına vardığımda son birkaç günü düşündüm. Daha önceki gösterimi bir kenara bırakırsak, gerçek ben, eski ben-Jonathan James Kimble olmayı denememe izin vermiştim. Karanlık, berbat bir yola hiç girmemiş olsaydım, hayatımın Charlee'yle paylaştığımız gibi, kötülüğümün olmadığı bir şey olup olmayacağını hayal etmeye çalıştım.

İlginç bir düşünceydi. Bir zamanlar onu tutma fikriyle flört ettiğim için daha da ilginç bir deneydi. Bana doğru olduğunu bildiğim şeyi gösterdi ve gerçeği daha da derinleştirdi. Ben normal değildim. Hiçbir zaman olmadım ve olmayacağım da. Ne de olsa genç yaşımdan beri günlerimi kadın avlayarak geçiriyordum.

Onları boğmayı ve kafataslarını parçalamayı hayal ederdim. Şiddet eğilimlerim beni denizaşırı bir askeri müteahhidi neredeyse öldürdüğüm özel operasyon kariyerime kadar takip etti. Bu kadar derine inmemiş olsaydım, kendimi h a p i s t e ya da daha kötü bir yerde bulabilirdim. Bunun yerine, beni Whitlock'ta Üstat olan çok yüksek bir askeri yetkilinin masasına getirdi. O zamanlar içimde tuttuğum şeyi görmezden gelemedim ve zihinsel olarak inşa etmek için çok çalıştığım kadını uyuştururken -bir tür hislerim vardı- şimdi de görmezden gelemedim.

"Vay canına, gerçekten yorulmaya başladım. Muhtemelen birazdan yatacağım." Esnedi ve hareketlerine ara verdi. "Kızarmış pilavımdan istemediğine emin misin? Gerçekten sorun değil."

Gözlerimi kısarak hemen gitmemi istediğini ima ettim ama içkilerimizi masaya taşıırken başımı salladım.

"Sanırım yeterinden fazlasına sahibim. Elimdekilerin hepsini, artı sipariş ettiklerinizin yarısını yesem, yerimden kıpırdayacak halim kalmaz. Neden Moğol bifteğimden biraz almıyorsun? Gerçekten daha fazla yemeye çalışmalısın."

"Biraz daha?" Güldü ve tabağını alıp kucığına koydu. "Pilavımda sığır eti, tavuk ve karides var. Bu tabağa bir çentik bile atamayacağım."

"Yiyebildiğin kadar yemeye çalış. Muhtemelen yorgun olduğunu biliyorum. Kötü bir gün geçirdin. Daha fazla kalmayacağım. İlgilenmem gereken bazı şeyler var."

en azından daha öncekilerden."

İçkilerimizi bıraktım ve y a n ı n a oturabilmek için kendi tabağımı aldım. Bir yemek programı vardı. En sevdiği programlardan biriydi. Benim içinse hayatımda gördüğüm en sıkıcı programdı ve onun bu ani değişimine duyduğum kızgınlığı daha da arttırıyordu. Ne olmuştu böyle? Ne kaçırmıştım? Normal davranıyordu ama benim gitmemi istemesini kaçırmamıştım. Bunu örtbas etmeye çalışmış olabilirdi ama ben aptal değildim. Charlee yorgun değildi.

"Ooh, bu iyi olacak. Sence kim kazanacak?"

Televizyona baktım ama ön kapının yanındaki büyük boy evrak çantama doğru da göz gezdirdim. Bunun işimle ilgili olduğunu düşünüyordu ve haklıydı da. Ama siyah derinin içindeki güzellikler hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Hmmm," diye omuz silkerek üç yarışmacıya baktım. "Belki ortadaki. İyi bir başlangıç yemeği yemediler mi?"

Tekrar esnedi. "Evet. Sanırım onlar da kazanacak."

İkimiz de yemeye başladık, bu sırada onu hep gözümün önünde tuttum. Sonunda bardağa uzandığında, ağzımın kenarı gülümsemeye başladı. Gösteriye daha fazla odaklandım. Bu sefer Charlee bu kadar zor bir olayla karşılaşmayacaktı. Cort'un kandırılmasıyla, ilk başta sert bir darbe alacaktı ama daha önce olduğu kadar değil. Hissedecekti. Bilinçsizlik ve seks arasında gidip gelecekti.

Ve ben, korkunç halüsinasyonlardan kurtulmuş

olacaktım. "Ewww, bu da ne?"

Güldüm ve ona doğru döndüm. "Şu limonata karıştırma paketlerinden biri. Suya ara vermek istersin diye düşündüm. Beğenmedin mi? Tadının iyi olduğunu düşünmüştüm. Bir daha dene."

Teredditle dudaklarına götürdü ve içindekileri yudumladı. "Sorun değil. Sadece bunu beklemiyordum." Dilini dudaklarında gezdirdi ve zoraki bir şekilde yutkundu. Onu görüş alanımın bir köşesinde tutarken iyi bir dakika geçti. Sanki bir işaretmiş gibi, vücudu yanımda kaskatı kesildi.

"James? Oh, Tanrım, James." Ayağa fırlayıp yana doğru sallanırken tabaktan yemek döküldü. Çoktan hazırlanmıştım, bacakları kilitlenip pes ederken onu kendime çektim.

"Şşş. Sorun ne? İyi misin?"

"Bilmiyorum. Ben...hayır..."

Derin nefesler alırken gözleri büyüdü ve kollarımda titredi. "Doğru olmayan bir şeyler var. I..." Yine sesi kesildi. Gittikçe

Onu odaya taşıırken kollarımda daha da ağırlaştı. "Bana ne hissettiğini söyle. Ne yapabilirim?"

Battaniyeleri geri çektim, onu yere yatırdım ve üzerini örttüm.

Titremeye başladı ve birkaç dakika içinde kalbi kalbimin altında çarpmaya başladı.

Avuç içi. Kolunu kaldırmaya çalışırken inleme sesleri duyuldu, ancak kolunun düşmesine neden oldu. "Hastayım. Ben... üşüyorum. Yorgunum."

"Ben markete gidip ilaç bulabilecek miyim diye bakacağım.

Hemen döneceğim. Yatakta kal ve beni bekle."

Odasından hızla çıktım ve çantama doğru ilerledim. Dışarı çıkması uzun sürmeyecekti. Sesler onu terk etmeye devam etti ve ben de içindikileri karıştırmak için acele etmedim. Soyundum, bronzlaştırıcıyı ekledim. Tenim dokunuşlarımla koyulaştı ve tüm enerjimi kendimi kaplarken her iniltiyi duymaya harcadım. Saçımı koyulaştırmak için spreyi eklemek duvarda asılı ayna sayesinde çok kolaydı. Sonunda dövmelelere geldiğimde daireyi sessizlik kapladı. Kendime baktım, beni görüyordum, onu görüyordum. John gerçek benimdi, gerçek görünüşüm olmasa bile. Benim yasal olarak sahip olamadığım kişiliğe sahipti. O benim katilimdi. İçimdeki tecavüzcüm. Beni korkunç şeyler yapabilecek hale getiren şeytan.

Dakikalar geçti. Sonra yarım saat. Sesler devam etti ve ancak ilacın etkisini gösterdiğinden emin olduğumda odasına girdim. Charlee'nin yüzü kızarmıştı ve ter içindeydi, ağır ağır nefes alıyordu. Sanki varlığımı hissetmiş gibiydi çünkü içeri girdiğimi duymadığını biliyordum.

"J-John?"

"Sana döneceğimi söylemiştim. Beni ne kadar özledin?" "Sarhoş değilim. İçki içmedim."

Yatakta yuvarlandı, tırmanmak için uzuvlarını hareket ettirmeye çalıştı. Ona doğru yöneldim, çıplak bedenimi onunkinin üzerine yerleştirirken onu sırt üstü çeviriyordum.

"Ben senin zihnindeyim. Şişede değil, bebeğim. Beni özledin. Özlediğini biliyorum. Söyle bana. Bırak duyayım."

"J-James?"

Başını yana çevirdi ve ben de hemen geri getirdim, böylece bana bakmak zorunda kaldı.

"John. James değil. Onu istiyormuş gibi davranma. *Beni istiyorsun.*"

"James!"

Yüzünden gelen basınç tutuşuma karşı itti. Elimi çenesine ve çenesine doladım, dudaklarına yaklaşırken tısladım. Kalbim hızla çarpıyordu. Kızgındım ama... Bana onu istediğim gibi hırpalamak için mükemmel bir fırsat sunmuşken kızmakta zorlanıyordum.

Atletin spagetti askısını aşağı çekip göğsünü sıktığımda ağzımın kenarından bir gülümseme geçti. Charlee haykırdı ve altımda kaydı, ama eğilip meme ucunu emerken onu görmezden geldim. Hala hareket ediyordu, her saniye daha da güçleniyordu. Şaşkınlıkla ayağa kalktım, ancak başımın yan tarafında acı patladı. Yana doğru düştüğümü biliyordum ama

Acının içinden zar zor geçiyor.

"Kimsin sen? Kimsin sen! Gerçekten beni tekrar uyuşturmana izin vereceğimi mi sandın?" Geri çekildi, vuruşuyla kolumdan aşağı ateşler saçtı. "James gibi davrandığını biliyorum... *ya da sen*. Bu iğrenç şaka şimdi sona eriyor. Beni duyuyor musun? Benden bu kadar!"

Charlee bir kez daha şaha kalktı ve yatağının başucundaki kalın demir at heykeli bana doğru bulanıklaştı. Neredeyse kolumu zamanında kaldıramıyordum. Ön kolumdan acı fışkırdı ve kendimi ileri, tam ona doğru fırlatırken yüzümden aşağı sıcaklık aktı. Elimden kurtulmayı başardı ama ben üzerine atılmadan önce kapıya ulaşamadı.

Ağzından çığlıklar dökülüyor, ardından zar zor çözebildiğim kelimeler geliyordu. Başım dönüyordu. Başım dönüyordu ama eğitimim beni hayal kırıklığına uğratmadı.

"Bebeğim, aptalı oynamalıydın. Çok fena sıçtın. Ne yaptığının farkında mısın? *Sen biliyor musun?*"

Diğer elimle bileklerini sırtının alt kısmına sıkıştırırken saçlarını çekiştirdim. Çığlıkları devam ediyordu ve tam etkiyi almamış olsa da hala zayıftı ve etki altındaydı.

"Ben batırmadım, sen batırdın. Ve şimdi gitsen iyi olur! Lawrence ve Jerome her an burada olabilirler ve ne yaptığını öğrendiklerinde başın büyük belaya girecek. Polisleri çoktan aradılar, James. Hepsi geliyor."

Başımı kaldırıp ön kapıya doğru baktım ve Charlee'yi de yanımda sürükleyerek kendimi yukarı attım. Bacakları dışarı fırladı ve bileklerimi pençeledi. Bu saçmalık için zamanım yoktu. Onu ayağa kaldırarak yumruğumu yüzüne indirdim. Çarpmanın etkisiyle bacakları tutmaz oldu ve ben onu yere indirirken üzerimdeki kıyafetleri çıkardım ve tüm eşyalarımı çantaya tıktırdım. Aklımdan planlar geçiyor, ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Ve sonra her şey durdu.

Charlee'nin mutfak tezgahının üzerindeki telefonunu fark ederek durakladım. Fark edince gözlerimi kırıştırdım ve içimden güldüm.

"Siktiğimin kaltağı. Seni yalancı, zeki orospu."

Yine güldüm, çantamdan acil durum şırıngasını aldım ve yatıştırıcıyı ona enjekte ettim. Vücudunu battaniyeye sararken, onu öpmekten kendimi alamadım. Ona dokunmaktan. Hatta tadına bile baktım.

Teker teker her odayı dolaştım, parmak izi b u l a b i l d i ğ i m her şeyi sildim. Bir saat kadar geçti ve ışıkları kapattım, geçirdiğimiz zamanı hafızama kazıyordum.

Bu daireye asla geri dönemeyecektik. Oyunumuzu asla bitiremeyecektik ya da normal bir hayatım olduğuna dair boktan bir fanteziyle oynayamayacaktık. Bu sadece

keşif gitti. Bazen belirleyici bir son olmazdı. Bu oyunda olamazdı. Bu kabullenmeye başladığım bir şeydi. Whitlock ona sahipti. Onun bilgilerini gönderdiğimden beri öyleydi. Charlee ve ben bitmiştik. En azından şimdilik. Yakında o da sistemdeki başka bir numara olacaktı. Harekete geçecek kölelerin üzerini örten beyaz örtülerin arasında bir başka mavi. Kabuslar görecekti ve ben onun en büyük kabusu olacaktım.

Ona karşı bir şeyler hissettiysem de artık hissetmiyordum. Odaklanmıştım. İzci moduna geri dönmüştüm. Duygularım gitmişti ve yakında o da gidecekti. Tıpkı öncekiler gibi. Tıpkı sonra gelecek olanlar gibi. Burası New York'tu, rüyalar şehriydi, bazı rüyaların ölmek için geldiği yerdı.

Sonsöz

Tıkla.

Tıkla.

Tıkla.

Kalın metal kapı açıldı ve gardiyanların bağırışları küçük odayı doldururken sesleri koridorda yankılandı. Etrafımda hıçkırık sesleri yükseldi ve aynı odayı paylaştığım iki kız içlerine kapandılar, yataklardan birinde birbirlerine sokularak karınlarını tuttular. Tek gözümle zar zor görebiliyordum. İstedğim gibi koşarak kaçacak kadar aptal değildim. Bunun yerine, biraz sonra olacıklara hazırlanarak ayakta durdum.

Tecavüz. Dayak. Hatta hafif işkenceler. Gardiyanlar bizi sadece zihinsel olarak değil, fiziksel olarak da mahvederek her şeyi getirdiler. Savaşmak onlara izin veriyordu ve ben bunu bir daha yapmayacaktım. Burada geçirdiğim kısa süre hayatımın en kötü dönemiydi.

Tutulduğumuz yerin atmosferini tarif edecek kelime yoktu. Ve bizden çok olduğunu biliyordum. Tıbbi prosedürler, dürtülmeler ve dövmeleler. Çok fazla kapı vardı. Çok fazla koridor. Ve nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu. Burada uyanmak hiç mantıklı gelmiyordu. Hücresinin penceresinden bakan James/John'u görmeseydim, belki de delirdiğimi düşünecektim. Ama bunun arkasında onun olduğunu biliyordum.

Kapıda üniformalı, uzun boylu bir adam belirdi. Bakışları her birimizin üzerinde gezinirken ters ters bakıyordu.

"Tur zamanı. Hizada duracaksın ve sana söylenmedikçe konuşmayacaksın. Kaçmaya çalışmayacaksınız, aksi takdirde yere serilirsiniz. Dinleyecek ve Ana Efendinizin emirlerine uyacaksınız. Anlatabildim mi?"

Hıçkırıklar arttı ama kızlar yanımda ayağa kalktı. Onlar daha iyi biliyordu. Morlukları soluyordu. Benim gibi onlar da itaatsizlik etmemeyi çabuk öğrenmişlerdi.

Muhafız yaklaştı ve parlak mavi şifon elbiselerinin üst kısmını aşağı çekti. Benimkini göğsümün arasından aşağı indirdiğinde irkildim. Rakamlardan oluşan küçük dövme bakmayı reddettiğim bir dövmeydi.

"Beyazlar çoktan sıraya girdi. Siz en arkaya gideceksiniz. Önce siz ikiniz. Yirmi yedi-çift-O-bir, sen sonuncusun."

Kızlar başlarını örtmek için eşarplarını bizim yaptığımız gibi çektiler.

Günün erken saatlerinde talimat verdi. Tüylerimin diken diken olmasını görmezden gelmeye çalışarak takip ettim. Eşikten dışarı adımımı atar atmaz, gürleyen bir ses beni yan tarafa baktırdı. Ve gördüğüm manzara karşısında... kalbim durdu. Dünyam yıkıldı. Ve hayatım... sona ermişti. *Tıpkı onunki gibi.* Her şey parça parça yerine oturuyordu ama düşünemiyordum. Mavi, delici gözlere bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Bir canavarın gözlerine.

"Pekala, köleler! Bu sizin turunuz. Ya dinleyeceksiniz ya da keşke dinleseydim diyeceksiniz. Ben Bram Whitlock, Ana Efendiniz. Yarın açık artırmayla satılacaksınız ve ben de size nereye gidebileceğinizi söylemek için buradayım. Ama bir şeyi açıklığa kavuşturalım..." Durakladı ve bana doğru döndü. "Dinleme sorunun mu var köle? Emirlerle nasıl uyulacağını mı unuttun?"

Bram Whitlock bana doğru yaklaşırken yeri yalayıp yuttu. Ölü bir adama bakıyor olmanın şaşkınlığıyla geriye doğru sendeleyerek sıraya girmem gereken yere doğru yürüdüm. O yaklaşırken ben de kendimi sıraya attım.

Bana yönelttiği öfke yüzünden nefret yüzümü eritebilirdi. "Sen öldün," diye nefes aldım. "Seni televizyonda gördüm. Haberlerde. Sen öldün."

Yavaşça yüzünün sert çizgileri azaldı ve öne uzanıp yüzümü bir yandan diğer yana çevirirken dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi.

"Ya gerçekten aptalsın ya da ölen kişi olmak istiyorsun." Eli omzumu kavradı ve başparmağı numaranın izine süründü. "Sen On Dört'ün modelisin. Yüzünü kim dağıttı?"

"Ben... bir muhafız. Adını bilmiyorum. On dört mü?"

"Scout 14. Ben de öğreneceğim." Kolunu indirdi ve geri adım atarak birkaç metre ötedeki bir muhafızı işaret etti. Her şey birbirine karışırken zemin kaydı. *Tabii ya. Gözcü 14.* "Emri iletin. Bununla: Onu dövün, tecavüz edin, ama lanet ellerinizi yüzünden çekin. Bana çok para kazandıracak. Anlaşıldı mı?"

"Evet, Ana Efendi."

Sertliği geri geldi ve yürümeye başlamadan önce bana bir bakış fırlattı. Derin nefesler aldım. Sıranın önüne doğru ilerleyip iki ya da üç yaşından büyük olmayan küçük bir çocuğun önünde diz çöktüğünde dehşetten titriyordum. Bizim gibi beyaz ya da mavi değil, tıpkı Ana Üstat gibi minyatür siyah bir takım elbise giymişti.

"Onlara yerimizi gösterelim mi Alvin?"

Küçük siyah saçlı çocuğu kucağına alıp kalçasına yasladı ve bir bağırıyla sıra hareket etmeye başladı. Beyaz duvarlar bulanıklaştı ve aşağı indikçe sonumu daha iyi görüyordum. Koridor dışarıdaki bir yürüyüş yoluna ve onunla birlikte hayal bile edemeyeceğim bir dünyaya açıldı. Geniş bir açık alan görünür hale geldi ve

İçinde tutulduğum devasa kalenin dışı ortaya çıktı. Beyaz taş duvarlar, bir dağ olduğunu hemen anladığım dev yapının etrafını sarıyordu. Ben şaşkınlıkla yukarı bakarken tepedeki açıklıktan güneş ışığı değil, yağmur ve karanlık gökyüzü görünüyordu.

Ve belki de sessizlikten, hepimiz yeni hayatımızı idrak etmenin ötesindeydik. Sessizdik, kelimelerle ifade edemeyecek kadar şaşırmıştık. Sesimizi yansıtamayacak kadar korkmuştuk. Küçük çocuğu kucağında tutan adam sıranın sonuna kadar yürüyüp bize ters ters bakarken hepimiz korkuyla baktık.

"Buradan kaçamayacaksınız. Burada mutlu bir hayatın olmayacak. Asla evlenemeyeceksiniz. Asla çocuk sahibi olamayacaksınız. Sizler kölesiniz ve **ç o ğ u n u z** birkaç gün içinde öleceksiniz. Bazılarınız birkaç yıl dayanabilir ama buna güvenmeyin. Eninde sonunda bu yerde ölümle tanışacaksınız. Ben eminim." Durakladı ve bana doğru baktı. "Whitlock'a hoş geldiniz."

Son

Okuduğunuz için teŖekkrler!

DŖncelerinizi ve tepkilerinizi bir yorumla paylaŖın!

Amazon

[Goodreads](#)

Yazar Hakkında

Alaska Angelini karanlık, çarpık sonsuza dek mutlu sonların En Çok Satan Yazarıdır. Şu anda Wisconsin'de yaşıyor, ancak bir kuruşun düşmesiyle hareket ediyor.

Birkaç ay sonra tekrar kontrol edin ve yeni bir yerde yaşaması garanti.

Saplantılı, takipçi, mega-alfa kahramanlar/anti-kahramanlar onun işi. İçine biraz ip, kelepçe ve bir iki kırbaç atın ve büyüünün başlamasını izleyin.

Daha fazla bilgi edinmek için onunla bağlantı kurmak istiyorsanız, alaska_angelini@yahoo.com adresine e-posta gönderebilir veya onu [Facebook](#)'ta bulabilirsiniz. Ayrıca <http://www.alaskaangelini.com> web sitesine de uğrayabilirsiniz.

Twitter: <http://twitter.com/alaskaangelini>

Goodreads: <http://goodreads.com/alaskaangelini>

Pinterest: <http://pinterest.com/alaskaangelini>

Yeni mektup: <http://alaskaangelini.us9.list-manage1.com/subscribe?u=bab41358f98da39a35c46dcc&id=19172fa88c>

Bu yazarın diğerk kitapları:

A.A. Dark- [24690](#)

A.A Dark- [White Out \(24690-Kitap 2\)](#)

A.A Dark- [Deli Kız \(Anna'nın Günlükleri
Monroe\)](#)

[Dayanılmaz](#)

[SLADE: Karanlığın Esiri](#)

[BLAKE: Karanlığın Esiri](#)

[GAIGE: Karanlığın Esiri](#)

[LILY: Karanlığın Esiri, Özel Baskı 1 CHASE:
Karanlık ve Tehlikeli CCTD Seti 2 İzle Beni:](#)

[Stalked](#)

[Rush](#)

[Dom Up: Devlin Black 1](#)

[Dom Fever: Devlin Black 2](#)

[Bu Dom: Devlin Black 3](#)

Karanlık Paranormal aşığı mısınız? Alaska'nın diğerk
kitaplarına göz atın
okur ...

[Kurt \(Kurt Nehri 1\)](#) *FİLM için seçildi!

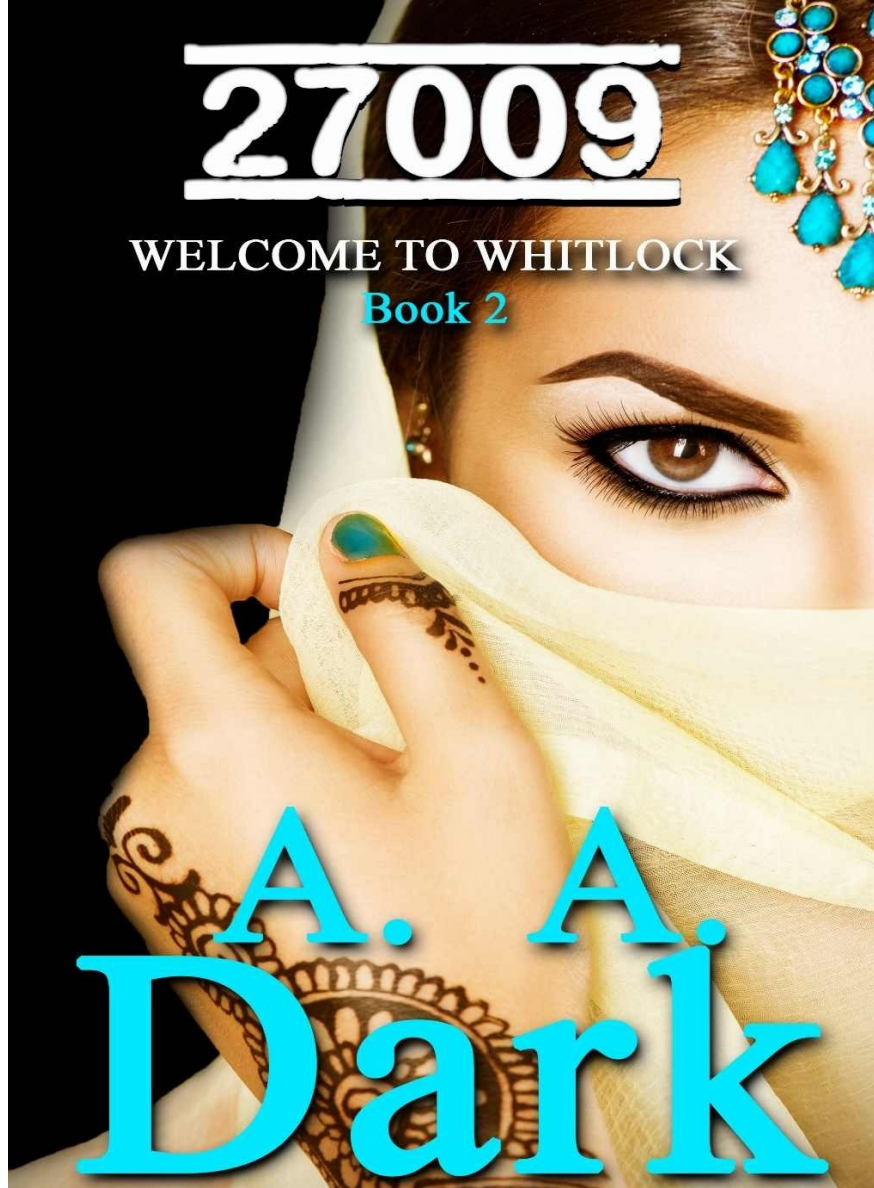
[Av: Marko Delacroix 1 Kan](#)

[Bağı: Marko Delacroix 2](#)

[Yem: Marko Delacroix 3](#)

Kural: Marko Delacroix 4
Saltanat: Marko Delacroix 5

Çok Yakında!

Alaska Angelini'den Çok Yakında!

